

திருவெம்பாவை உரை

அ. அ.

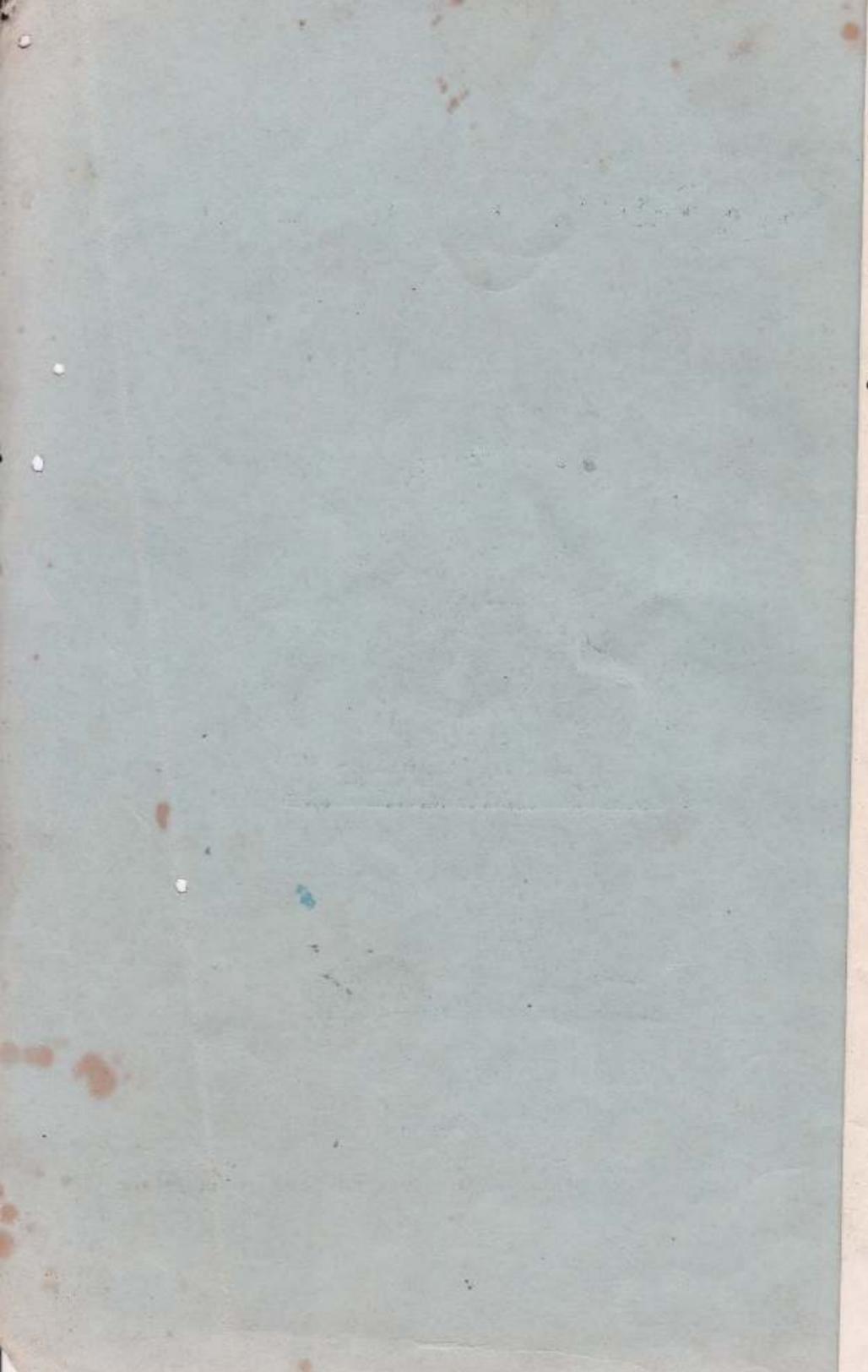
அசிபிள்ளை

நடராஜன்
பரமீ

நமசி

மணிவாசகர் சபை
காரைநகர்.

முதற் பதிப்பு 1959 ஆவணி.
 இரண்டாம் பதிப்பு 1959 மார்ச்சு.

பதிப்புரிமை பதிவு செய்யப்பட்டது.

விலை சதம் 75.

கிடைக்குமிடம் :—

க. நல்லதம்பி ஆசிரியர்,
 கௌரவ செயலாளர்,
 மணிவாசகர் சபை,
 காரைக்கல்.

பதிப்புரை

— 0 —

“வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ வேண்ட முழுதும் தருவோய்நீ
வேண்டு மயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய்
வேண்டி நீயா தருள்செய்தாய் யானு மதுவே வேண்டினல்லால்
வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்வில் அதுவு முன்றன் விருப்பன்றே.”

மாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே யென்பது திண்ணம். எனவே அவர் திருவாக்கிலிருந்து வந்த திருவாசகம் சிவன் திருவாக்கே. ஆதலால் அத்திருவாக்கில் அச்சிவன் வெளிப்பாடுடையன். அதனாலேயே திருவாசக பூஜாவிதி என்னும் நூல் சிவபூஜா விதிபோன்று அமைந்து உளது. அன்பர் பலர் திருவாசகபூஜை எழுந்தருளப்பண்ணி அவ் விதிப்படி நாஸ்தோறும் பூஜை செய்யும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. மணிதனின் மனமொழி முயற்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட பரம்பொருள் அடியார்க் கெளிவந்து அருள் செய்யுமாற்றை நன்கு அறிவுறுத்துவதாய், படிக்குந் தேஹும் நெக்கு நெக்குநக அன்பு கனிவிப்பதாய், இறைவன் வெளிப்பாடு பெரிதும் உடையதாய் அவனே போன்றிலங்கும் திருவாசகத் திருமறையின் ஒருபகுதி திருவெம்பாவையென்பது. இத்திருவெம்பாவைக்குப் பலர் உரைவரைந்துள்ளனர். இவ்வுரை 1957-ம் ஆண்டில் இச்சபையார் வெளியிட்ட மணிவாசகர் விழா மலருக்கு ஸ்ரீமத் சி. சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவர்கள் எழுதியுதவிய திருவெம்பாவை விளக்கவுரையை விரித்து அவர்களால் எழுதப்பட்டதாகும். இவ்வுரைப் பகுதியை ஊன்றிப் படிப்பவர்கட்கு இதன் இன்றியமையாமை நன்கு புலனாகும்.

இவ்வுரையாசிரியர் அவர்கள் தமிழ் மொழியில் நிரம் பிய புலமை உடையவர்கள். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கக் கலா சாலையில் பிரம்மஸ்ரீ திரு. நாராயணையங்கார் அவர்கள் முத லிய மெய்ப்புலவர்களிடம் வரன் முறையாய்ப் பாடங் கேட் டவர்கள். வடமொழிப் பயிற்சியும் உடையவர்கள். சிவ பூஜாநியமந் தவறா மரபினர். நம்மவர்க்கெல்லாம் ஆசாரிய ராயிருந்து ஞான ஒளி வீசியருளும் செந்தமிழ்ச் சைவ பானு.

அவர்கள் நாம் கேட்டபோது விழாமலருக்கு, விளக்க வுரையாக எழுதித் தந்தநோடமைபாது இப்போது தனி நூலாக வெளியிடுவதற்கு அரும்பதவுரை முதலியவற் றோடு விரிவாக எழுதித் தந்துள்ளார்கள். இது அவர்க ளது சைவத் தமிழ்ப் பணிக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு ஆகும். அவர்களுக்கு மணிவாசக சபையார் என்றும் கடப்பாடுடை யர். சைவ உலகம் அவர்கள் பணியைப் போற்றி மேலும் இத்தகைய தொண்டுகளில் அவர்களை ஈடுபடச் செய்யுமாக.

இந்த உரைப் பகுதிக்கு சிறப்புப்பாயிரம் எழுதி யுதவிய பிரம்மஸ்ரீ ப. சுவாமிநாத சர்மா B. A. அவர்கட்கும், பண்டிதர் சு. அருளம்பலம் அவர்கட்கும் அழகுற அச்சிட் டுதவிய ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகத்தாருக்கும், இது புத்தக உருவில் வெளிவர பலவகையாலும் உதவிய அன்பர்கட்கும் மணிவாசக சபையாரின் உளங்கலந்த நன்றி என்றும் உரிய தாகும்.

திண்ணபுரம், காரைநகர்.
17-8-59.

மணிவாசக சபையார்.

இரண்டாம் பதிப்புரை

—:0:—

இரண்டாம் பதிப்புச் சில திருத்தங்களுடன் வெளி வருகின்றது. எங்கள் வெளியீட்டை ஆதரித்து உவந்து பெற்று ஊக்குவித்த சைவத் தமிழ் அபிமானிகளுக்குப் பெரிதும் கடப்பாடுடையோம். அழகாகவும் திருத்தமாகவும் விரைவாகவும் அச்சிட்டு உதவிய அச்சகத்தாருக்கும் நன்றி கூறுகின்றோம்.

திண்ணபுரம், காரைநகர்.

மணிவாசக சபையார்.

4-1-1960.

உரைப்பாயிரம்

—:0:—

செந்தமிழறிவிலும் சைவநன்னெறியிலும் சிறந்து விளங்கும் திருவாளர் சி. சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவர்கள் மணிமொழிப்பெருமான் வாய்மலர்ந்தருளிய திருவெம்பாவைக்கு அரிதிராய்ந்து புதுவதாக எழுதிய உரையினைப் படித்துப் பார்த்தேன்.

திருவெம்பாவைக்குப் பல உரைகள் முன்னரே வெளிவந்திருப்பது உண்மையாயினும் இப்போது இப்புத்துரையும் வேண்டுவதே என்பது இதனைப் படித்துப் பார்ப்போர்க்கு இனிது புலனாகும். அவ்வுரைகளிற் காணப்படாத பல நயங்களையும் விளக்கங்களையும் இதிற் காணலாம். இவ்வுரையாசிரியர் ஆங்காங்குக் காட்டிச் செல்லும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளும் விளக்கக் குறிப்புகளும் மேற்கோள்களும் அவர்களது தமிழ்ப் புலமையையும் சமயநூற் புலமையையும் நன்கு எடுத்துக் காட்டுவனவாகும். அன்றியும், இனிய எளிய செந்தமிழ் நடையில் இவ்வுரை எழுதப்பட்டிருப்பது கற்றருக்கன்றி ஏனையோருக்கும் அரிய தோர் பேராகும்.

திருவாளர் தேசிகர் அவர்கள் மதுரை நான்காந்தமிழ்ச் சங்கச் செந்தமிழ்க் கலாசாலையில் வரன்முறையாகப் பாடங்கேட்டுத் தமிழ் பயின்ற மாணுக்கருள் ஒருவர்; பன்னூற் புலவர்; புராணங்கள் சிவாகமங்கள் முதலியவற்றிற் பொதிந்து கிடக்கும் விழுமிய பொருள்களைக் கேட்போர் மனத்திற் பசுமரத்தாணிபோற் பதியுமாறு சொன்மழை பொழியும் புராணப் பிரசங்கி; சுத்

தாத்துவித சைவ சித்தாந்தி; மக்களைச் சைவ நன்
னெறியிற் செலுத்தி உய்தி அடைவிக்கும் சைவாசாரி
யர். இவர்கள் போன்றவர்களே திருவாசகத்திற்கு
உரைகாணும் தகுதியுடையவர்கள்.

இவ்வுரையாசிரியர் தமது அனுபவ ஆராய்ச்சி
யின் பயனாகத் தாம் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகமும்
பெறவேண்டும் என்னும் அவாவினால் இப்போது இப்
புத்துரையை வழங்கியிருக்கின்றனர். இதனை விரும்
பிப் பெற்றுப் பயனடைதல் சைவ நன்மக்கள் ஒவ்வொ
ருவரதும் கடனாகும்.

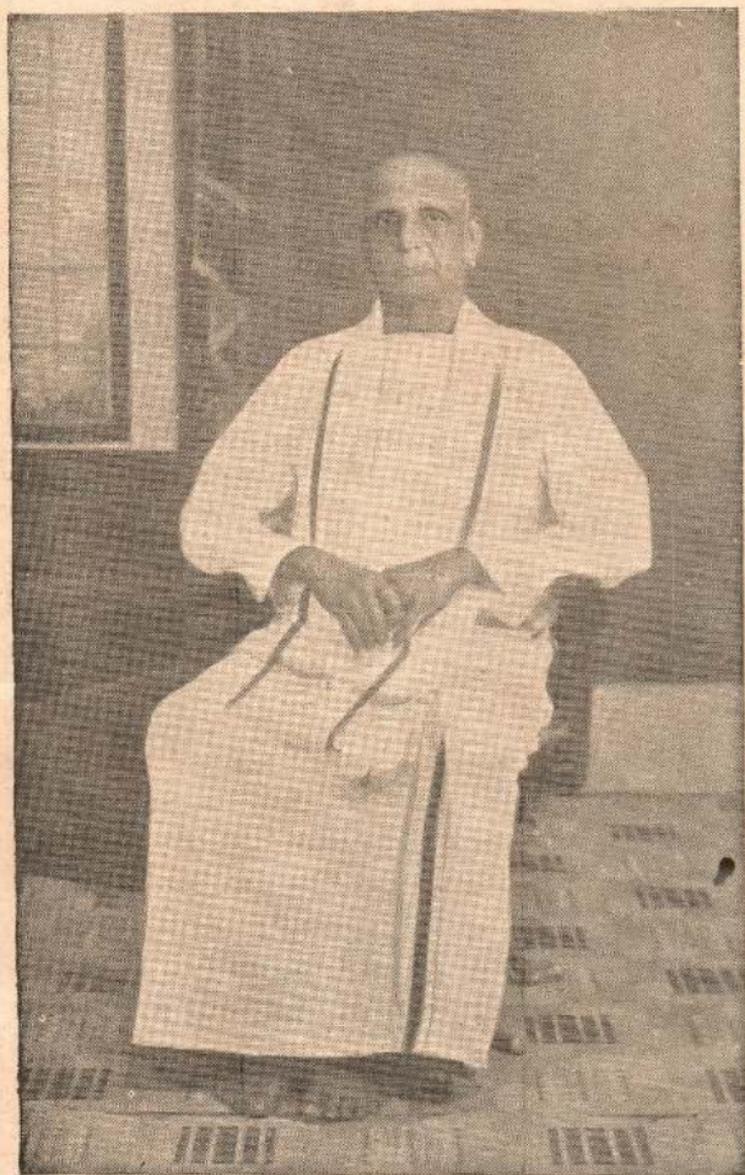
காரைநகர்,
12-7-59.

ப. சுவாமிநாதசர்மா.

உரைப்பாயிரம்

—:0:—

இருங்கட லுடுத்தவிப் பெருங்கண் மாநிலத்துப்
பாயிரு ணீங்கப் பல்கதிர் பரப்பிப்
பலர்புகழ் ஞாயிறு தோன்றி யாங்கு
மன்னிய மக்கள் மனவிருள் இரிய
மண்ணுடை ஞாலந் தன்னிற் றேன்றிய
தாவா விழுப்புகழ் வாதவூ ரண்ணல்
நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் தன்பால்
அயரா அன்பின் நெறியால் அருளிய
பொருவா சகமில் திருவா சகத்து
மன்னிய திருவெம் பாவைப் பகுதியின்
துன்னிய நற்பொருள் யாவரு முணர
தெளிவும் இனிமையும் எளிமையும் எய்தச்
சொற்பொருள் விளக்கம் பெற்றினி திலங்க
அரிய வுரையொன் றமைத்தபே ராசான்;
அன்பும் அருளும் நன்பெரு வாய்மையும்
சிவநெறி மாண்பு சிவணிய வொழுக்கமும்
திருவுஞ் செம்மையும் மருவிய குரவன்;
பீடுகெழு சிறப்பிற் பெரும்பெயர் மதுரைத்
தமிழ்ச்சங் கத்துத் தகவினிற் கற்றோன்;
சிறியேன் தன்பால் அறிவொருங்கு கலந்து
சிந்தைநின் றகலாச் சீர்சால் குருமணி;
நந்தாப் பல்புகழ் நண்ணும்
ஒப்பில் சுப்பிர மணியதே சிகனே.

ஸ்ரீமத் சி. சுப்பிரமணிய தேசிகர்

முன்னுரை

திருவாத வுரருள் திருவெம்பா வையினுரையை ஒருவாறு கூறவெனக் குணர்வுதவி அருள்புரியும் பொருவாத தில்லைநகர்ப் பொதுவில்நடம் எஞ்ஞான்றும் ஒருவாத திருக்கூத்தன் ஒண்கமலத் திருவடியே.

தோற்றுவாய்

இத் திருவெம்பாவை உரை, காரைநகர் மணிவாசக மன்றத்தார் 1957-ம் ஆண்டில் வெளியிட்ட "மணிவாசகர் விழாமல்" நுக்கு எழுதி உதவிய திருவெம்பாவை விளக்கவுரையைத் தழுவிப் பதவுரை விசேடவுரைகளுடன் எழுதப்பட்டது.

"மாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே" என்றும் "அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் அவர் வாக்கிற் கலந்திருந்தனர்" என்றும் அவர் அருளிய திருப்பாடல்களை "அருமைத் திருக்கையால் எழுதினர்" என்றும் அறிஞரார் போற்றப்படும் பேரருள் நூலாகிய திருவாசகத்திற்கு உண்மை உரை காண்டல் பேரருட்பேறும் பன்னூற் புலமையும் நுண்மாண் நுழைபுலமும் உடையார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு அரிதாகும். ஆதலின் அவையுடைய அறிஞர் சிறியேன் செய்த இவ்வுரையிற் குற்றங்காணார். ஏனையோரும் குற்றங்காணார்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சிவத்தல யாத்திரையாகத் திருவண்ணாமலையில் சென்று தங்கி எழுந்தருளியிருக்கும்போது, மணமாகாத மகளிர் தனுமாதத்தில் திருவாதிரையை இறுதியாகவுடைய பத்துத் தினங்களிலும் இருள் நீங்கும் புலரிக்க

காலத்தில் எழுந்து தங்கள் தோழியரான கன்னியர்களை அவர்கள் வீடுகளிற் சென்று எழுப்பிக்கொண்டு எல்லோரும் ஒருங்கு சேர்ந்து நீர்நிலையை அடைந்து நீராடி நியதி முடித்து, தூய மண்ணால் பார்வதி தேவிக்குரிய பாவைத் திருவுருவம் செய்து பல்வகை உபசாரங்களோடும் வழிபாடாற்றி, தங்களுக்கு நல்ல நாயகர் கிடைக்கவும் மழைவளம் சிறந்து உலகம் செழிக்கவும் வேண்டுகல் செய்வதனைக் கண்டனர்.

அவர்கள் செயல் கண்ட அடிகள் அவர் கருதும் பொருளும் சைவ உண்மைப் பொருளும் ஒருங்கு அமையுமாறு அவர்கள் கூறுவது போலாகத் திருவெம்பாவையை அருளிச் செய்தனர். சைவ உண்மைப் பொருளும் உடையது என்பதை "மல இருளுற்றுறங்காமல் மன்னுபரி பாகரநுள் — செலமுழுக வருகவெனச் செப்பல்திரு வெம்பாவை" என்னும் திருப்பெருந்துறைப் புராணத்தில் அறியலாம்.

பாவை நோன்பு

மணமாகாத மகளிர் அம்பாவாடலாகிய மார்கழி நீராடிப் பாவை நோன்பு நோற்பதற்கு நூற்பிரமாணம் இல்லையாயினும், அடிகள் அவர்களது ஆசாரத்தை அனுசரித்து அருளிச் செயலமையால் ஆன்றோர் ஆசாரமே பிரமாணமாகும். இது போலவே தமக்குத் திருமணம் விரும்பும் மகளிர் நிலாச்சோறு படைத்துப் பிறைச்சந்திரனுக்கு எருவினை இட்டு வழிபடும் வழக்கமொன்று உண்டென்பதை, குமரகுருபர சுவாமிகள் இயற்றியருளிய மீநாகியம்மை பிள்ளைத் தமிழிலும் காணலாம். சந்திரன் பார்வதிதேவியின் அம்சமாய் அதிட்டானமாய் இருத்தல் இங்கே கருதத்தக்கது. இன்னும் கண்ணபிராணைத் தங்கனாவனாகப் பெறவேண்டிக் கோபிகைகள் பார்வதி தேவியைப் பரவிப் பாவை நோன்பு நோற்றதாகப் பாகவத புராணத்துக் கூறப்படுதலால் கன்னியர் பாவை நோன்பு நோற்றல் பழைமையானதொரு வழக்கமாகும்.

பழந் தமிழ் நூல்களான சங்கச் செய்யுள்களிலும் கன்னியர் பாவை நோன்பு நோற்றல் கூறப்படுகிறது. அதனை,

“கனைக்கும் அதிர்தூரல் கார்வானம் நீங்கப்
பனிப்படு பைதல் விதலைப் பருவத்து
ஞாயிறு காயா நளிமாரிப் பிற்குளத்து
மாயிரும் திங்கள் மறுநிறை ஆதிரை
விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்கப்
புரிநூல் அந்தணர் பொலங்கலம் ஏற்ப
வேம்பா தாக வியனில வரைப்பென
அம்பா ஆடலின் ஆய்தொடிக் கன்னியர்
முனித்துறை முதல்வியர் முறைமை காட்டப்
பனிப்புலர் பாடிப் பருமணல் அருவியின்
ஊதை ஊர்தர உறைசிறை வேதியர்
நெறிநிமிர் நுடங்கழல் பேணிய சிறப்பின்
தையல் மகளிர் ஈரணி புலர்த்தர
வையை! நினக்கு மடைவாய்த் தன்று;
மையாடல் ஆடல் மழபுலவர் மாறெழுந்து
பொய்யாடல் ஆடும் புணர்ப்பின் அவரவர்
தீயெரிப் பாலும் செறிதவம்முன் பற்றியோ?
தாயருகா நின்று தவத்தைநீர் ஆடுதல்
நியுரைத்தி வையை நதி”

என்னும் பதினொராம் பரிபாடற் பகுதியால் அறியலாம். இதனுள் “ஞாயிறு காயா நளிமாரிப் பிங்குளத்து—மாயிரும் திங்கள் மறுநிறை ஆதிரை—விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்க” கன்னியர் அம்பா ஆடல் தொடங்கினர் எனக் கூறப்படுகிறது. அதனால் வெயில் சுடாத குளிரையுடைய மாரியின் பிற்பகுதியாகிய தனு மாதத்தில் நிறைமதி நாளை அடுத்துவரும் திருவாதிரைத் திருவிழாவை விரிந்த சைவாகமங்களை அறிந்த ஆதிகைவ அந்தணர் இறைவர்க்குத் தொடங்கினராக, கன்னியரும் அம்பா ஆடலாகிய பாவை நோன்பைத் தொடங்கினரெனத் தெரிகிறது.

திருவாதிரைத் திருவிழா திருவாதிரையன்று தொடங்கப் படுவதன்று; அதற்குப் பத்தத் தினங்களுக்கு முன் தொடங்கப்படுவ தென்பது பலரும் அறிந்தது. எனவே கன்லியரும் அன்றே தம் அம்பாவாடலைத் தொடங்கினராவர். தொடங்கவே அதவும் திருவாதிரைத் திருவிழாவுடன் முடிவு பெறுவதாகும். அங்ஙனமன்றித் திருவாதிரையன்றே தொடங்கப் படுவதாயின் முடிவு பெறுவது எப்போது? அடுத்த அமாவாசையன்றோ? பூரணையன்றோ? தனுமாத முடிவிலோ? தனுமாத முடிவிலெனின் அது இத்தனை நாளென்னும் எல்லையுடையதாகாது; தனுமாதத் திருவாதிரைக்குப் பின் அந்த மாதம் ஐந்து ஆறு தினங்கள் மாத்திரம் உள்ளதாகவும் சில காலத்து இருபது இருபத்தைந்து தினங்கள் வரையுள்ளதாகவும் ஒரு தினமூடில்லாததாகவும் வருவதுண்டு. அதனால் அது பொருந்தாது.

இனி, இப்பரிபாடலில் “தவத்தைநீர் ஆடுதல்” எனவும், “இன்ன பண்பினிற் றைநீராடல்” எனவும், கலித்தொகையில் “தையினீராடிய தவந்தலைப் படுவாயோ” (59) எனவும், “தைஇத் திங்கள் தண்கயம் படியும் — பெருந்தோட் குறுமகள்” (80) எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் “நறுவீ யைம்பான் மகளிராடும் — தைஇத் தண்கயம் போலப் பலர்படிந்து” (84) எனவும், நற்றிணையில் “வான்பெயல் நனைந்த புறத்த நோன்பியர் — தைஇயூ ணிருக்கையில்” (22) எனவும், அம்பாவாடலைத் தைநீராட்டாகக் கூறியதென்னையெனின்; கூறுகின்றேன்.

சௌரமாதம் சாந்திரமாதம் என மாதம் இருவகைப்படும். மேடம் முதலிய பன்னிரண்டு இராசிகளிலும் சூரியன் காணப்படும் பன்னிரண்டு மாதங்களும் சௌரமாதம். மீனமாத பூர்வப் பிரதமை முதல் அமாவாசை முடியவுள்ள சைத்திரம் முதலிய பன்னிரண்டும் சாந்திரமாதம். இதனால் ஒவ்வொரு சௌரமாதத்திலும் வரும் அமாவாசை முடிய சாந்திரமாதம் முடியும். அடுத்த நாள் அடுத்த சாந்திரமாதம் தொடங்கும். இருவகை மாதங்களிலும் நாட்கணக்கிலுள்ள மாறுபாட்டினால் சில சௌரமாதங்களில் அமாவாசை முன்னும் சில மாதங்களில் பூரணை முன்னும் வரலாம். இவ்வகையில் தனு

மாதத்தில் அமாவாசை முன்வருமாயின் அடுத்தநாள் சாந்திர புஷ்ய மாதந் தொடங்கிவிடும். தொடங்கவே அம்மாதத்தில் வரும் அம்பாவாடலைச் சாந்திர புஷ்ய மாதமாகிய தையில் வந்ததாகவும் சொல்லலாம். அதனால் தைநீராட்டென்று சங்க நூல்களில் கூறப்பட்டதன்றி, மகர மாதத்தில் வந்ததெனக் கூறப்பட்டதாகக் கொள்ள முடியாது. என்னை? 'நளி மாரிப் பிற்குள்'மாகிய தனுமாதத்துள் மகரமாதம் வருமாறு பொருந்தாமையின் என்க. இனி, தனுமாதத்தில் பூரணை முன் வருமாயின் மார்க்கசிரிஷ மாதத்திலேயே அம்பாவாடல் முடிந்துவிடும். அதனைப் புஷ்யமாதத்தில் வந்ததாகச் சொல்ல முடியாது. சாந்திர மார்க்கசிரிஷ மாதத்தில் வந்த காலத்து "மார்கழி நீர்" என இத் திருவெம்பாவையிலும், சாந்திரபுஷ்ய மாதத்தில் வந்த காலத்து "தைநீர்" எனச் சங்கச் செய்யுட்களிலும் கூறப்பட்ட பாவை நோன்பாகிய அம்பாவாடல் தனுமாத ஆதிரை விழவு தொடங்கியபோது தொடங்கப்பட்டு அதனோடு முடிவு பெற்றதேயாகும். மார்கழி தை முதலிய மாதப் பெயர்கள் சாந்திரமாதப் பெயர்களே. அவற்றைத் தனு மகரம் முதலிய செளர மாதங்களுக்கும் இட்டு வழங்கி வருதலால் உண்மை உணரமுடியாது மயங்கவேண்டியதாயிற்று.

இனி, ஆளுடைய பிள்ளையார் "ஆதிரைநாள் காணாதே பொதியோ பூம்பாவாய்" எனவும் "நெய்ப்பூச வெண் புழக்கல் நேரிழையார் கொண்டாடும் — தைப்பூசங் காணாதே பொதியோ பூம்பாவாய்" எனவும் அருளிச் செய்தலால் மார்கழி நீரும் தைநீரும் வெவ்வேறானவை எனவுங் கொள்ளலாம். ஆனால், பதினொராம் பரிபாடலில் கூறப்பட்டது தனுமாதத் திருவாதிரையன்று தொடங்கி அந்த மாத முடிவிலோ, அமாவாசை முடிவிலோ, பூரணை முடிவிலோ முடிந்ததாகக் கொள்ள முடியாமையால், அது தனுமாதத் திருவாதிரை விழவோடு தொடங்கி முடிவுற்ற அம்பாவாடலையே குறிப்பதாகும். தைநீராட்டென்று கூறியது முன் சொல்லியுள்ளபடி அப்போது புஷ்ய மாதத்தில் வந்தமைபற்றி யென்க.

பாவை நோன்பாகிய அம்பாவாடல் தனுமாதத் திருவாதிரைத் திருவிழாவுடன் தொடங்கி அதனுடன் முடிவு பெறு

தலாலும், அம்பா என்பது இறைவரின் அருட்சத்தியாகிய உமையம்மையாகரைக் குறிப்பதாலும் இறைவரின் திருவாதிரைத் திருவிழாவுடன் தொடர்புடையதாகவே பதினொராம் பரிபாடலால் அறியப்படும்.

திருவெம்பாவை

திருவாசகத்தில் “எம்பாவாய்” என்னுந் தொடரினை இறுதியிலுடைய இருபது திருப்பாடல்களைக் கொண்ட பகுதி “திருவெம்பாவை” எனக் காரணப் பெயர் பெற்றது. அது திருவண்ணாமலையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது “சத்தியை வியந்தது” என இதற்கு உட்பொருள் குறித்திருத்தலால் அது பாவை நோன்பாகிய பார்வதி வழிபாட்டைக் குறிப்பதாகும். சோதிட நூலார் தனுமாதத் திருவாதிரைத் தினத்தில் “திருவாதிரைக் களி” என ஒரு விழாக் குறிக்கின்றனர். அது திருவாதிரையில் பெறும் பெருமகிழ்வாகிய இன்பம் எனப் பொருள்படுவதால் அது பாவை நோன்பின் பயனைக் குறிக்கும்.

இனி, இத்திருவாதிரைக் காலம் இறைவி முதுக் குறைவு (பக்குவப்படல்) அடைந்திருந்த காலமெனவும், களிபென்னும் விசேட அமுது படைக்க வேண்டுமெனவும், இது சம்பந்தமாகவே இறைவிக்குப் பூரகநமம் செய்யப்படுவதெனவும், ஆர்தரா என்னும் வடமொழிக்கு நனைதல் முழுகுதல் எனப் பொருள்களிருத்தலால் நுதமதியாகிய இறைவியுடன் இறைவர் திருமுழுக்காடும் போது செய்யும் ஆர்தரா தரிசனம் (தனுமாதத் திருமஞ்சன தரிசனம்) சிறந்த பேரின்பத்தைத் தருவதெனவும், திருமுழுக்கில் இறைவர் கங்கா தேவியின் தொடர்பு பெற்றமையால் இறைவி ஊடல் கொண்டு தமது ஆலயத் திருக்கதவினைத் தாளிட்டன ரெனவும், அவ்வூடல் நீக்குமாறு இறைவர் தம் தோழராகிய ஆலாலசந்திரரைத் தூதனுப்பினரெனவும், அவரது தூதினால் இறைவி ஊடல் நீங்கி இறைவரை அணைந்து உயிர்களுக்கு இன்பம் அருளினரெனவும், பல ஐதிகங்களுண்டு, இவையெல்லாம் உலகியல் முறையில்

உயிர்கள் போகங்களை அனுபவிக்க வேண்டி இறைவரிடத்தும் இறைவியிடத்தும் நிகழ்வனவாகப் பெரியோர்கள் அமைத்துக் கொண்டனவாகும். அன்றியும் இறைவர் அருளின்றி உலகில் எவையும் உளவாகா என்னும் உண்மையைப் புலப்படுப்பனவு மாகும்.

திருவாசகத் திருமுறைக்கே உரியதாகத் திருவெம்பாவைக் காலத்தைப் பெரியோர்கள் கைக்கொண்டுள்ளனர். “மார்க்கழித் திருவாதிரைக்கு முன்னுள்ள ஒன்பது தினங்களிலும் ஆன்மார்த்தம் பரார்த்தம் இரண்டிலும் திருவெம்பாவையே ஒதுதல் வேண்டும்” எனவும், “திருவாதிரை யன்று திருவெம்பாவை ஓதியபின் வழக்கம் போலத் தேவாரம் முதலிய திருமுறைகளை ஒதுதல்வேண்டும்” எனவும் நாவலர் அவர்கள் இரண்டாம் ரைவவினாவிடையில் குறித்திருத்தலால் திருவெம்பாவைக் காலத்து மற்றைய திருமுறைகள் திருக்காப்பிடப்பட்டிருக்குமென்பது அறியத் தக்கது. அன்றியும் “சைவ மெய்யடியார்கள் பலர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச் செய்த திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் திருப் பதிகத்தை நாள் தோறும் ஓதி வந்தனர். திருவெம்பாவைக் காலத்து மற்றைய திருமுறைகள் ஒதக்கூடாமையால், உண்மை நாயன்மார்களின் திருப்பெயர்களை ஓதி மகிழ்முடியவில்லை! இதற்கு யாது செய்யலாம்? எனத் திராவிட மாபாடியகாரர் மாதவச் சிவஞான யோகிகளிடம் விண்ணப்பஞ் செய்தனர். யோகிகள் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவையினை இயற்றியருளி அதனை ஓதுமாறு பணித்தனர்” என்னும் ஒரு வரலாறும் இவ்வண்மையை வலியுறுத்தும்.

திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாருக்கு அரிய பெரிய சிறந்த உரையினை இயற்றிய ஆத்திரேயன் பேராசிரியனார் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் உரையில் “சிறுபான்மை பாவைப் பாட்டும் அம்மனைப் பாட்டும் முதலாயின நான்கடியின் இகந்து வருவனவாயின” (149) எனவும் “சிறற்றெல்லையாகிய பத்தடியளவும் பாவைப் பாடலும் அம்மனைப் பாடலும் போலும் தரவு கொச்சகம் வரும்” (156) எனவும் கூறியிருத்தலால் இத் திருவெம்ப

பாவைப் பாடல்கள் எட்டடித்தரவு கொச்சகக் கலிப்பாவாரும். அச்சுப் பிரதிகளில் தரவிணைக் கொச்சகக் கலிப்பா எனக் காட்டியிருப்பினும் ஒரு பொருண்மேல் இரு தரவு அடுக்கி வராமையாலும் தனிச் சொல் சுரிதகம் பெருமையாலும் திருவெம்பாவைப் பாடல் அடிகள் எட்டும் சேர்ந்து ஒரு பொருண்மேல் முடிதலாலும் அது கொள்ளத்தக்கதாயில்லை.

ஏலோரெம்பாவாய் என்பதில் ஏல் ஓர் என்பன இனிய ஓசை தரும் அசை நிலைகளாம், பொருள் நிலையாகக் கொண்டு, ஏற்றுக்கொள் ஆராய் எனப் பொருள் கொள்வதால் பெரும் பயனெதுவும் உண்டாவதில்லை. எம்பாவாய் என்பது திருவெம்பாவை என்னும் பெயருக்கே ஏதுவாகவுள்ளது; மகளிரின் பாவை நோன்பிற்குரிய பார்வதிதேவியைக் குறிப்பது; சத்தியை வியந்தது என்னும் உட்பொருளுக்கு இயைபுடையது; படர்க்கையின் நீக்கி விளித்து முன்நிலைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது; விளித்தமைக்கு இயைந்த முடிவு கூறப்படவேண்டியது, இங்ஙனமெல்லாம் இருப்பவும் அதனைப் பாவை நோன்பிற்குரிய பார்வதிதேவியை நினைவு கூர்தற்காக அமைந்த இனிய ஓசை தரும் அடிநிறைவாகிய நன்மொழி எனக்கொண்டு, திருவெம்பாவை உரையில் அசைநிலை போலாகப் பொருள் கூறுதுவிடுதல் முறையாகத் தோன்றவில்லை. ஆதலால் விளித்தமைக்கு இயைய எவ்வகையினும் பொருள் கூறி முடிவு செய்யவேண்டியதே முறையாகும்.

இனித் திருவெம்பாவைக்குப் பயன் மகளிர் கணவரைப் பெறுதலும் மழைவளம் சிறத்தலும் என்ற அளவில் அமையாது; மக்களுயிர்க்கு உறுதிப் பயன்களான அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினையும் முறையாகப் பெறுவதே பயனாகும். இது மாணிக்கவாசக அடிகள் தாம் பெற்றபேறு இவ்வையமெல்லாம் பெறவேண்டுமென்ற பேரருளால் அருளிச் செய்ததாகும். மகளிர் வினையாடல்களான அம்மனை தெள்ளேணம் பூக்கொய்தல் உந்தி தோணோக்கம் ஊசல் முதலியவற்றில் அம்மகளிரை நோக்கி வறிது கூறும் கசட்டுரை சிறிதுமற்று எம் ஆண்டவனைப் புகழ்மின் நீரென்று அவரவர் இசைத்த

தாகத் தமது அரும்பெரும் சமய உண்மைகளை அமைத்துத் திருவாசகப் பகுதிகளை அருளிச் செய்திருந்தல் இங்கே கருதத் தக்கது.

திருவெம்பாவையில் முதல் எட்டுத் திருப்பாடல்களில் பாவை நோன்பு நோற்கும் கன்னியரைத் துயில் எழுப்புதல் கூறப்படுதலால் அவர்கள் ஐந்து வயது தொடக்கம் பன்னிரண்டு வயது வரையான எட்டுப் பிரிவினர் ஆவர் என்பது பெறப் படுகின்றது. முதல் திருப்பாட்டில் துயில் எழுப்பியவர் பன்னிரண்டு வயதின் மேற்பட்ட கன்னியராவர். அவர்கள் தாமே துயிலெழுந்து பன்னிரண்டு வயதினரை எழுப்பி, அவர்களோடு சேர்ந்து பதினொரு வயதினரையும் அவ்வாறே பத்து ஒன்பது எட்டு ஏழு ஆறு ஐந்து வயதுவரையுள்ளவர்களையும் சேர்த்து துயிலெழுப்பிக் கொண்டு எல்லோரும் ஒருங்குகூடி நீர்நிலையை அடைந்து நீராடி நியதி முடித்துப் பாவை நோன்பு நோற்பா ராயினர்.

மற்றைய பன்னிரண்டு திருப்பாடல்களிலும் முறையே கன்னியர் தாம் தொடங்கிய பாவை நோன்பின் சிறப்பு நோக்கத்தை இறைவரிடம் விண்ணப்பஞ் செய்தும், கோயிற் பிணைப் பிள்ளைகளிடம் இறைவரைப் பாடும் பரிசு கூறுமாறு வேண்டியும், தம்மைக் காக்குமாறு இறைவரை வேண்டியும், தாம் நீராடுமாறு கூறியும், தாம் நீராடும் பொய்கையை இறைவி இறைவரோடு ஒப்பிட்டுக் கூறியும், இறைவரையும் இறைவியையும் புகழ்ந்து பாடியும், தம்முள் ஒருத்தியின் பத்தித் திறத்தை வியந்து கூறியும், தம் நோன்பின் பொது நோக்காகிய மழையினை வேண்டுகல் செய்தும், இறைவியின் அருள் திறமும் இறைவரின் ஆளுந் திறமும் கூறியும், எல்லா மாய் அல்லமாய் எங்கும் நீக்கமற நிற்கும் இறைவர் இயல்பு கூறியும், தம்மை இறைவரிடத்து அடைக்கலமாக ஒப்புவித்தமை கூறியும், தம்மை இறைவர் திருவடிகள் பாது காத்தருளுமாறும் இறைவரின் அருள் முழுக்காகிய மார்கழி நீர் காத்தருளுமாறும் வேண்டுகல் செய்தும் இவ்விதமாகத் தாம் தொடங்கிய பாவை நோன்பினை அக்கன்னியர் நிறை வேற்றுவாராயினர். இம்மைப் பயன் கருதிப் பாவை நோன்பு

தொடங்கிய கன்னியரை இறைவர் வழிபாடும் செய்பவராகக் கூறியதென்னெயெனின் ; இறைவி இறைவர்க்குப் பேதமில்லா மையாலும், இறைவி வழிபாடு இறைவர் வழிபாட்டுக்கு ஏதுவாதலாலும், இம்மைப் பயனன்றி மறுமைப் பயனும் வீடு பேறும் மக்கட் பிறப்பின் பேற்றுக்கு இன்றியமையாது ஒரு தலையாக வேண்டப்படுவன ஆதலாலும் அங்ஙனம் கூறப்பட்டதென்க.

கன்னியர் மணம் வேண்டியும் மழை வேண்டியும் புலரிக்காலத்து நீராடி வழிபட்ட பாவை நோன்பாகிய அப்பாபாடல் சங்கநூல்களால் அறியப்படுவதாயினும், மணிவாசக அடிகள் திருவெம்பாவைப் பாடலாக அவ்வம்பாவாடலை அருளிச்செய்த பின்னர் இளையர் முதியராய ஆண் பெண் பாலா ரெல்லாரும் எல்லாப் பயன்களையும் வேண்டிச் சிறுகாலையில் நீராடி இறைவியையும் இறைவரையும் வழிபடும் பெருநோன்பாகவும், அக்காலத்து இறைவர் சன்னிதியில் அத்திருவெம்பாவை ஓதப்படுவதாகவும் அமைந்து, தனு மாத ஆதிரை விழாவோடு சேர்ந்து ஒரு பெரும் விழாவாக இயைந்து விட்டது.

தனுமாத ஆதிரை விழாக் காலமும் திருவெம்பாவைக் காலம் ஆகவும், அக்காலத்துச் சிவாலயத்தில் மட்டுமன்றி, மற்றும் எல்லாச் சைவாலயங்களிலும் திருவெம்பாவை ஓதப்படுவதாகவும் அமைந்து வழங்குவதாயிற்று.

நன்றி

ஆண்டுதோறும் இத் திருவாதிரை விழாவுடன் தொடர்புடைய திருவெம்பாவைக் காலத்தில் காரைநகர் மணிவாசக மன்றத்தார் காரைநகர்த் திண்ணபுரத்துச் சுந்தரேசுவரசுவாமி திருக்கோயிலில் மகாநாடு கூட்டி மணிவாசகர் விழாவினை வளம்பெற நடத்தியும், திருவாசகத் திருமுறையினை ஊர்வலம் வருவித்தும், பேரறிஞர் பலரை அழைத்துச் சைவச் செந்தமிழ்ப் பேருரைகள் நிகழ்த்துவித்தும், மணிவாசகர் விழாமலர் முதலிய வெளியீடுகளை வெளியிட்டும், சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் பெருந் தொண்டாற்றி வருகின்றனர்.

அன்றோ திருவெம்பாவைக்குப் பேரறிஞர் பலர் எழுதிய பல உரைகளிருப்பினும் எல்லோர்க்கும் பயன்படத்தக்க வகையில் தெளிந்த எளிய இனிய நடையில் ஒருரை வெளியிட வேண்டுமென விழைந்தனர். அவ்வித உரையினை எழுதுதற்குப் பெரிதும் தகுதி வாய்ந்தோர் பலிருப்பவும் என்மேற்கொண்ட அன்பினால் அறிவாற்றல் குறைந்த முதியோனாகிய என்னை இச்சைவச் செய்தமிழ்ப் பணியில் ஈடுபடச் செய்து ஊக்குவித்தனர். இதனால் அறிஞருலகில் பெரிதும் பயில்வின்றி ஒதுங்கியிருந்த என்னை வெளியே கொணர்ந்துள்ளனர். அன்பொன்றே காரணமாக இங்ஙனம் செய்த மணிவாசக மன்றத்தாருக்கு யான் மிகவும் கடப்பாடுடையேன்.

இவ்வுரையினை எழுதுங்கால், “ திருமுருகாற்றுப்படை ஆராய்ச்சியுரை.” “பெரும்பாணாற்றுப்படை ஆராய்ச்சியுரை,” “பதிற்றுப்பத்து ஆராய்ச்சியுரை” என்னும் நூல்களின் ஆசிரியரும் தமிழ்ப் பண்டிதருமாகிய காரைநகர் திருவாளர் சுவாமி — அருளம்பலவனார் அவர்கள் அடிக்கடி வந்து சந்தித்துத் தடைவிடைகள் தந்து நயம்பெற அமையும்படி உதவி, உரைப்பாயிரமும் தந்தனர். காரை — யாழ்நகர்க்க் கல்லூரி உதவி அதிபர் உயர் திருவாளர் ப. சுவாமிநாத சர்மா B. A., அவர்கள் தம் மெய்வருத்தம் நோக்காதும் காலக்கழிவு கருதாதும் இவ்வுரையினை முழுவதும் படித்துப் பார்த்துப் பல இடங்களிலும் பல திருத்தங்களைச் செய்தும், அச்சிடுதற் கேற்ற வகையில் அழகுற எழுதியும், குறியீடுகளை முறையற அமைத்தும், அச்சிடுங்கால் ஒப்பு நோக்கியும், உரைப்பாயிர மொன்றினை உதவியும் பெருந்துணை புரிந்தனர். இவ்விருவார்க்கும் எனது உள்ளங் கலந்த நன்றியைத் தெரிவித்துத்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

இவ்வுரையினை எழுதுதற்குத் தோன்றாத் துணையாய் உள்மின்று உதவியருளிய எல்லாம் வல்ல முழுமுதலிறைவன் திருவடித் தாமரை மலர்களைச் சிந்தித்து வாழ்த்தி வந்திடுகின்றேன்.

விகாரி ஆடி மீ 4 உ

20 - 7 - 59.

சி. சுப்பிரமணிய தேசிகர்

காரைநகர், யாழ்ப்பாணம்.

The first of the things which I have seen
 in this world is the great city of London
 and the many people who live in it
 and the many things which they do
 and the many things which they see
 and the many things which they hear
 and the many things which they feel
 and the many things which they think
 and the many things which they say
 and the many things which they do

and the many things which they see
 and the many things which they hear
 and the many things which they feel
 and the many things which they think
 and the many things which they say
 and the many things which they do
 and the many things which they see
 and the many things which they hear
 and the many things which they feel
 and the many things which they think
 and the many things which they say
 and the many things which they do
 and the many things which they see
 and the many things which they hear
 and the many things which they feel
 and the many things which they think
 and the many things which they say
 and the many things which they do

and the many things which they see
 and the many things which they hear
 and the many things which they feel
 and the many things which they think
 and the many things which they say
 and the many things which they do

திருவெம்பாவை உரை.

வேண் தனையால் வந்த
எட்டடித் தரவு கோச்சகக்கலிப்பா,
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆதியும் ஆந்தமும் 1.

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண்
மாதே! வளருதியோ? வன்செவியோ நின்செவிதான்?
மாதேவன் வர்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
போதார் அமனியின்மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள்என் னே!என்னே!
ஈதே?எம் தோழி பரிசேலோ ரெம்பாவாய்!

இதன் பொருள்:— வாள் தடம் கண் மாதே — ஒளி பொருந்
திய விசாலமான கண்களையுடைய பெண்ணே! ஆதியும் அந்த
மும் இல்லா அரும்பெரும் சோதியை — முதலும் முடிவும் இல்லாத
அரிய பெரிய ஒளி வடிவினரான இறைவரை, யாம்பாட கேட்
டும் வளருதியோ — நாங்கள் புகழ்ந்து பாடக் கேட்டுக்கொண்டும்
உறங்குகின்றாயோ! நின்செவி வன்செவி தானே — உன்னுடைய
காதுகள் கேட்கும் தன்மை இல்லாத வலிய இரும்புக் காது
களோ? [என்று துயிலெழுப்ப வந்தவர் வினாவுதலும் அதற்கு
மறுமாற்றம் ஒன்றுமில்லாமையால் வீட்டினுள்ளே சென்றவர்
கள், அவள் நிலைகண்டு] வீதிவாய் மாதேவன் வர்கழல்கள் வாழ்த்
திய வாழ்த்து ஒலியோய் கேட்டனும் — யாம் வீதியினிடத்து தேவ
தேவராகிய இறைவருடைய நீண்ட வீரக்கழல் அணிந்த திருவடி

களைப் புகழ்ந்து வாழ்த்திய வாழ்த்துப் பாடலின் ஒலி சென்று கேட்ட அளவிலேயே, போது ஆர் அமலியின்மேல் நின்றும் புரண்டு — பூக்கள் நிறைந்த படுக்கையின் மேலிருந்து புரண்டு எழுந்து, விம்மி விம்மி மெய்மறந்து — வாய் பொருமி அழுது தன்னை மறந்து, இங்ஙன் ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே — இவ்விதம் யாதொன்றும் செய்ய இயலாதவளாய்ப் பரவசமாய்க் கிடந்தனள், இஃதென்ன ஆச்சரியம்! எம் தோழி பரிசு சதே — எங்கள் தோழியின் பத்தித்திறம் இதுவா! [என்று தம்முட் கூறி வியந்து] எம்பாவாய் — எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவி! எங்களுக்கும் இவள்போன்ற பத்தித் திறத்தை அருள்வாயாக [என வேண்டுகல் செய்து பரவச முற்ற அவனைத் தெளிவித்து அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டனர்] என்பதாம்.

இல்லா — ஈறுகேட்ட பெயரெச்சம். ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும் சோதி என்பது திருவண்ணாமலை யைக் குறிப்பாலுணர்த்தியது. கேட்டேயும் கேட்டலுமே எனபவற்றில் ஏயும் தான் ஏல் ஓர் என்பனவும் அசை. செவி சாதி யொருமை ஆதலின் ஒருமை அசை பெற்றது. சதே என்பதில் ஏ வினாவும் வியப்பும். வன்செவி — கேட்கும் தன்மை இல்லாத இரும்புக் காது “என்செவி இரும்பினும் வலிது” என அடிகள் மற்றோரிடத்துக் கூறுதல் காண்க. மயிரேறி கருவியைக் காதுக்குவமை கூறுதலுண்மையின், அது வடிவுவமையன்றித் தன்மை யுவமையுமாயதோ என்பார் வன்செவியோ என்றார். என்னே என்னே என்ற அடுக்கு வியப்பு மிகுதியை உணர்த்தியது.

இங்கே ஏதேனுமாகாள் கிடந்தாள் எழுப்பப்பட்டவளே, அன்றி மற்றொரு வீட்டுப் பெண்ணாயின், எழுப்பியவர் அவ் வீட்டுக்குச் சென்றதாயும், அல்லது அவ்வீட்டினுள்ளார் வந்து அவள் நிலை கூற, இவர்கள் சென்று அவள் நிலை கண்டு தெளிவித்து அழைத்து வந்து இவளுக்குக் கூறிக் காட்டியதாயும் உரைத்தல் வேண்டும். “மாதே! வளருதியோ? வன்செவியோ நின்செவிதான்?” என்று வினவிய கன்னியர் மறுமாற்றம் இல்லையாகவும், அவனைத் துயிலெழுப்பாது மேலும் தாமழைத்து

வந்த ஒருத்தியை, அவள் நிலைமை கூறிச் சுட்டிக் காட்டியதாக உரை கூறுவது பெரிதும் இடர்ப்பாடுடையதாகும். அன்றியும் இத்திருப்பாட்டில் எழுப்பப்பட்டவள் ஒரு சிறிதும் பத்தியில் லாதவள் என்பதற்கு ஏதுவுமாகும். எம்பாவாய் என விளித்த தொடருக்குப் பொருள் கூறி முடிவு செய்யவேண்டுதலின் உரை கூறப்பட்டது. இனி, எழுப்பியவர் எழுந்தவளை அழைத்துக் கொண்டு நீர்நிலைக்குப் புறப்படுதல் இன்றியமையாது கூறப்பட வேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறே ஏனைய திருப்பாடல்களிலும் இன்றியமையாது வேண்டியவற்றை வருவித்துப் பாடலின் பொருள் எல்லார்க்கும் இனிது புலப்படுமாறு உரைக்கப்படுகிறது.

இத் திருப்பாட்டில் எழுப்பியவரும் எழுந்தவரும் ஒத்த வயதினராதல் பொருந்தாது. அங்ஙனமாயின் அவருள் தாரதம்மியங் கற்பித்தல் வேண்டும். ஆதலால் இங்கே எழுப்பியவர் பன்னிரண்டு வயதின் மேற்பட்ட கன்வரியரெனக் கொள்வதே பொருந்துவதாகும். கொங்கைகள் பொங்க" எனவும் "எங் கொங்கை" எனவும் பின்வருவனவற்றால் பன்னிரண்டு வயதின் மேற்பட்டவரும் உளர் என்பது புலனாகும்.

பாசம் பரஞ்சோதி 2.

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய் இராப்பகல்நாம்
 பேசும்போ தெப்போதிப் போதார் அமளிக்கே
 நேசமும் வைத்தனையோ? நேரிழையாய்! நேரிழையீர்!
 சீசி இவையும் சிலவோ? வினையாடி
 ஏசும் இடமீதோ? விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
 கூசும் மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளுந்
 தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
 ஈசனார்க் கன்பார்? யாம் ஆர்? ஏலோ ரெம்பாவாய்!

இ—ள்:— நேர் இழையாய் - செவ்விய அணிகலங்களை அணிந்த பெண்ணே! இரா பகல் பரம் சோதிக்கு பாசம் என்பாய் - இரவும் பகலும் மேலான ஒளி வடிவையுடைய இறைவரிடத்து

அன்புடையேன் என்று கூறுவாய், நாம் பேசும் போது எப் போது - நாங்கள் உன்னுடன் உரையாடும் இப்பொழுது எப் பொழுது? (இரவும் பகலும் அல்லாத பொழுதா?) இ போது ஆர் அமளிக்கும் நேசம் வைத்தனையோ - இந்தப் பூக்கள் நீறைந்த படுக்கையினிடத்தும் அன்பு வைத்துள்ளாயோ? [என எழுப்பியவர் வினாவுதலும், எழுந்தவள்] நேர் இழையீர் - செவ்விய அணிகலங்களை அணிந்த பெண்களே! கீகி இவையும் சிலவோ - சிச்சி உங்கள் வாயில் இவ்விதம் இகந்து கூறும் சொற்களும் சிலவுளவோ? வினையாடி ஏகம் இடம் ஈதோ - வினையாடிக் கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் இகழ்ந்து பேசும் நேரமும் இதுவோ? [என மறுமாற்றம் கூறினள்] விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்கு கூசும் மலர் பாதம் தந்தருள வந்தருளும் தேசன் - தேவர்கள் வாழ்த்து தற்கு அறிதற்கருமையாலும் கிடைத்தற்கருமையாலும் வெள்கும் செந்தாமரை மலர் போலும் அரிய திருவடிகளை அளியோங்களுக்குத் தரும் பொருட்டுத் தாமே வலிய இப்பூமியில் எழுந்தருளி வந்த பெருமை பொருந்திய ஞானசாரியரும், சிவலோகன் - சிவலோக நாதரும், தில்லை சிற்றம்பலத்துள் ஈசனுக்கு - தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்தில் பேரின்பக் கூத்தாடும் தலைவரும் ஆகிய இறைவரிடத்து, அன்பு ஆர் யாம் ஆர் - அன்புடைய நின் போன்றவர் எவ்வளவு உயர்வுடையார்! யாம் எவ்வளவு தாழ்வுடையோம்! [ஆதலால் எம்பிழை பொறுத்தி என எழுப்பியவர் நயமொழி கூறி] எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவீ! இவளை இகழ்ந்து கூறிய எம் பிழை பொறுப்பாயாக [என வேண்டுகல் செய்து தம்மைக் கடிந்து கூறிய அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டனர்] என்பதாம்.

சோதிக்கு அமளிக்கு ஈசனுக்கு என்பவற்றில் நான்காம் வேற்றுமை ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தன. எச்ச உம்மை பிரித்து அமளிக்கும் எனக் கூட்டப்பட்டது. ஏ அசை. இடம் காலப் பொருளில் வந்தது. ஆர் முன்னையது உயர்வுக்குறிப்பிலும் பின்னையது தாழ்வுக்குறிப்பிலும் வந்தது, "நானார் என்னுள்ளமார் ஞானங்களார்" என்பதிற போல, நாம் பேசும் போது எப்போது என்பதற்கு நாம் வார்த்தையாடும்

நேரங்களில் எந்நேரமும் எனவும் உரைக்கலாம். அதற்கு முற்றும்மை தொக்கதாகக் கொள்க. “பொக்க மிக்கவர் புவும் நீரும் கண்டு — நக்கு மிற்பன் அவர் தமை நாணியே” என்பது கொண்டு கூசுதலை இறைவர்க்கேற்றி உரைத்தலுமொன்று. மலர்ப்பாதம் தந்தருளுதல் — திருவடி தீக்கை செய்தல். அன்பு ஆர் என்பதில் ஆர் விசுநி தொக்கது. யாமார் என்னும் இயைபினால் அன்பரார் என்பதே பொருந்துவது.

முத்தன்ன வெண்ணகை 3.

முத்தன்ன வெண்ணகையாய்! முன்வந் தெதிரெழுந்தென்

அத்தனா னந்தன் அமுதனென் றள்ளுறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்

பத்துடையீர்! ஈசன் பழவடியீர்! பாங்குடையீர்!

புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டால் பொல்லாதோ?

எத்தோ? நின் அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ?

சித்தம் அழகியார் பாடாரோ? நம்சிவனை

இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோ ரெம்பாவாய்!

இ — ள் :— முத்து அன்ன வெண் நகையாய் - முத்துப் போன்ற வெண்மையான பற்களையுடைய பெண்ணே! முன்

எழுந்து எதிர்வந்து - இதற்கு முன்பெல்லாம் நாங்கள் வருவதற்கு

முன் நீ இயல்பாக உறக்கம் நீங்கி எழுந்து எங்கள் எதிரில்வந்து,

என் அத்தன் ஆனந்தன் அமுதன் என்று அள்ளுறி தித்திக்கப் பேசு

வாய் - என் தந்தை இன்ப வடிவினன் இறப்பினை நீக்கும் அமுத

மானவன் என்று வாயூறி இனிக்கும் வண்ணம் பேசுவாய், வந்து

உன் கடை திறவாய் - இன்றே எழுந்து வந்து உன் வீட்டு வெளி

வாயிற் கதவினைத் தானும் திறந்தலை, [உளக்கு இன்று இவ்

வியல்பு வந்த தென்னையோ? என்று எழுப்பியவர் கேட்ட

லும், எழுந்தவள் வந்து சுதவைத் திறந்து, பெண்களே!] ஈசன்

பத்துடையீர் - நீவிர் இறைவரிடத்துப் பேரன்புடையீர்! பழ

அடியீர் - பழமையான தொண்டுடையீர்! பாங்கு உடையீர் -

எனக்கும் தகுந்த தோழமையுடையீர்! [இத்தகைமையுடைய

கீவீர்] புது அடியோம் புன்மை தீர்த்து ஆள் கொண்டாம் பொல்லாததோ - புதிய தொண்டு உடைய என்போன்றவர்களது குற்றங்களை நீக்கி அடிமை கொண்டால் அது உங்களுக்குத் தீங்காகுமோ? [என்று எதிராக வினாவுதலும், எழுப்பியவர்] தீன் அன்புடமை எது ஓ - உனது அன்புடைமை வேறு எத்தன்மையதோ? எல்லோம் அறியோமோ - உனதன்பின் உயர்வை யாம் எல்லோமும் அறியமாட்டோமோ? சிந்தம் அழகியார் நம் சிவனை பாடாரோ - உன்னைப் போன்ற மனத் தூய்மையுடையார் எங்கள் சிவபெருமானைப் புகழ்ந்து பாடமாட்டாரோ? எமக்கு இத்தனையும் வேண்டும் - நின் தன்மைகளை அறிந்திருந்தும் மறந்த எங்களுக்கு நீ புகழ்வதுபோலப் பழித்துக் கூறிய இவ்வளவும் கிடைக்க வேண்டியனவே, எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவீ! இப் பெண்மணியின் பத்தித் திறத்தை அறிந்திருந்தும் மறந்து இகழ்ந்துரைத்த குற்றத்தைப் பொறுப்பாயாக [என வேண்டதல் செய்து தங்களைக் கடிந்து கூறிய அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டனர்] என்பதாம்.

பொல்லாததோ என்பது விகாரமாயிற்று. எல்லோம் என்பதில் முற்றுமை தொக்கது. பத்துடையீர் என்பது முதலிய மூன்றும் புகழ்வதுபோலப் பழித்தல். எத்தோ என்பதற்கு ஏமாற்றே எனவும் உரைக்கலாம். சித்தத்திற்கு அழகு தூய்மை. சித்தமழகியார் எனப் படர்க்கையிற் கூறினும் கேட்பவளையும் சேடித்துக் கொள்ளல்வேண்டும்.

ஒண்ணித்தில நகை 4.

ஒண்ணித் திலநகையாய்! இன்னம் புலர்ந்தின்றோ? வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ? எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோம்; அவ்வளவும் கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக் கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக் கசிந்துள்ளம் உண்ணொக்கு நின்றுருக யாமாட்டோம்; நீயேவந்தெண்ணிக் குறையில் துயிலேலோ ரெம்பாவாய்!

இ — ள் :— ஓள் நீத்தில நகையாய் - ஓளி பொருந்திய முத்துப் போன்ற பற்களையுடைய பெண்ணே! இன்னம் புலர்ந்தது இன்றே - உனக்கு இன்னும் விடிந்தது இல்லையோ? [என எழுப்பியவர் கேட்டலும் எழ வேண்டியவள் படுக்கையில் கிடந்தவாறே] வண்ண கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ - அழகிய கிளிமொழி போலும் இனிய மொழியையுடைய பெண்கள் எல்லாரும் வந்துவிட்டனரோ? [என எதிர் வினாவினள்; எழுப்பியவர்] எண்ணிக்கொண்டு உள்ளவாறு சொல்லுகோம் - எண்ணிக்கணக்கிட்டுக்கொண்டு உள்ளபடியே சொல்லுவோம்; ஆனால், அவ்வளவும் - அதுவரையும், விண்ணுக்கு ஒரு மருந்தை - விண்ணுலகத்தவர்க்கு அழிவை உண்டாக்குமாறு எழுந்த ஆலகால விடத்தை அடக்கி அவர்களுக்கு அமுதமானவரும், வேத விழுப்பு பொருளை - வேதத்தின் சிறந்த பொருளாயுள்ளவரும், கண்ணுக்கு இவியாளை - ஆகம அறிவால் அண்ணித்துக் காண்பார்கண்ணுக்கும் மனதுக்கும் இனியவரும் ஆகிய இறைவரை, யாம்பாடி கசீந்து உள்ளம் உள் நெக்கு நீன்று உருகமாட்டோம் - நாங்கள் புகழ்ந்து பாடி இளகி மனம் உள்ளே நெகிழ்ந்து நின்று உருக மாட்டாதவர்கள் ஆவோம்; ஆதலால், கண்ணைத் துயின்று அவமே காலத்தை போக்காது - கண்களை மூடிக்கொண்டு உறங்குவது போலப் பாசாங்கு செய்து பொய்யாயுறங்கி வீணை காலத்தைக் கழியாமல், நீயே வந்து எண்ணி குறையில் துயில் - எங்களை விடுத்து நீயே எழுந்து வந்து கணக்கிட்டுப் பார்த்துக் குறையுமாயின் மெய்யுறக்கங் கொள்வாயாக [என்று சொல்லிவிட்டு], எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவீ! இவள் நிலைமை இது; எழுந்துவர அருள் செய்வாயாக [என வேண்டுகல் செய்தலும் நாணத்தோடு எழுந்தோடி வந்த அவளை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டனர்] என்பதாம்.

புலர்ந்தது இன்றே, எண்ணிக்கொண்டு என்பன விகாரமாயின. ஏ மூன்றாம் முறையே தேற்றமும் அசையும் பிரிநிலையுமாம். கண்ணைத் துயின்று அவமே காலத்தைப் போக்காது நீயே வந்து எண்ணிக் குறையில் துயில் என இயைத்துப் பொருள் கொள்க. போக்காதே என்பது மரூல், அமேல் என்பன போல முன்னிலை எதிர்மறை வினைமுற்றுப் போலவும் உள்ளது.

துயின்று—துயில்வித்து; “குடிபொன்றிக் குற்றமுமாங்கே தரும்” என்பதிற்பொன்றுவித்து என்பது பொன்றி என விவ் விசுதி தொக்கு நின்றது போல. இதனை வடநூலார் ‘அந்தர்ப் பாவிதணிச்’ என்பர். இயல்பாய் உறங்கவேண்டிய கண்ணை மூடிப் பொய்யாயுறங்கச் செய்து என்பது அவமே காலத்தைப் போக்காதே என்பதாலறியப்படும். “செற்றாலம் உயிரனைத்தும் உண்டிடவே நிமிர்ந்தெழலும் சிந்தை மேற்கொள்—பற்றாலங் கதுறுகர்ந்து நான்முகனே முதலோர்தம் பாவை மார்கள்—பொற்றாலி தனை அளித்தோன்” ஆதலின் விண்ணுக்கு ஒரு மருந்தை என்றார். வேதத்தில் இலைமறைகாய்போல் இடையிடையே கூறப்படும் சிறந்த பொருளாதலின் வேத விழுப்பொருளை என்றார். அப்பொருளை ஆகம அறிவால் அண்ணித்துக் கண்டு வழிபடுவார் அகக்கண்ணுக்கும் புறக்கண்ணுக்கும் இனியனாதலின் கண்ணுக்கினியானே என்றார். உள்ளம் கசிந்து உள்நெக்கு நின்று உருக என்றது உள்ளம் பாடுதலால் இளகி உள்ளே நெகிழ்ந்து நின்று நீராய் உருக என உருகுதலின் முன்விகழ்ச்சி கூறியவாறு. நீயே வந்து எண்ணிக் குறையில் துயில் என்றது நீயே வந்து எண்ணினாலும் குறையாதது; ஆகவே நீயும் எழுந்து எங்களுடன் வரவேண்டியாவளாவை என்பது பட நின்றது. எண்ணி துயில் என முடிந்தது. அன்றி, எண்ண எனத் திரித்து குறையில் என்பதனோடும் முடிக்கலாம்.

மால் அறியா 5.

மாலறியா நான்முகனும் காணு மலையினைநாம்
 போலறிவோம்! என்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
 பாலாறு தேன்வாய்ப் படிநீ! கடைதிறவாய்
 ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியாய்
 கோலமும் நம்மையாய் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
 சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேயென்
 றோலம் இடினும் உணராய் உணராய்காண்
 ஏலக் குழலி! பரிசேலோ ரெம்பாவாய்!

இ—ள்:— மாலும் அறியா நான்முகனும் காணு மலையின - திருமாலும் அறியாத நான்முகப் பிரமாவும் காணமுடியாத திரு வண்ணாமலை வாடிவந்தையுடைய இறைவரை, நாம் போலும் அறிவோம் என்று உள்ள பொக்கங்களே பேசும் - நாங்களா அறியும் தகுதியுடையோம் என்று பணிவுடைமை தோன்றுமாறுள்ள பொய் மொழிகளையே பேசுகின்ற, பால் தேன் ஊறு வாய் படிநீ - பாலும் தேனும் போலும் இனிய சொற்கள் ஊற்றெடுத்து வரு கின்ற வாயையுடைய வஞ்சகி! கடை நிறவாய் - உன் வீட்டு வெளி வாயிற் கதவினையாவது திறக்கின்றாயில்லையே, ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான் கோலமும் - மண்ணுலகத்தவரும் விண்ணுலகத்தவரும் பிறவுலகத்தவரும் அறிதற்கரிய இறைவ ரது திருக்கோலத்தையும், நம்மை ஆள் கொண்டருவி கோதாட்டும் கீலமும் பாடி - ஆட்கொள்ளும் தகுதியில்லாத எளியோமையும் ஆளாக ஏற்றுக்கொண்டு பாராட்டுகின்ற மேலான இயல்பை யும் புகழ்ந்து பாடி, சிவனே சிவனே என்று ஓலம் இடினும் - சிவனே சிவனே என்று அடைக்கலம் வேண்டி ஓலமிட்டுப் பேரொலி செய்தும், உணராய் உணராய் - உறக்கம் நீங்கினாயு மில்லையே! நாங்கள் சொல்வதனை அறிந்தாயுமில்லையே! ஓலக் குழலி பரிசு - மயிர்ச் சாந்தணிந்த கூந்தலையுடைய பெண்ணே! உன் தனமை இதுவா? எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவீ! பொக்கம் பேசுபவளாயினும் படிறியாயினும் இவளுக்கு நல்லருள் செவ்வாயாக [என வேண்டு தல் செய்தலும் எழுந்து கதவு திறந்து வந்த அவளை அழைத் துக்கொண்டு புறப்பட்டனர்] என்பதாம்.

நான்முகனும் என்பதில் உயர்வுசிறப்பு எண்ணும்மை மாலுக்கும் கூட்டப்பட்டது. அறியா காணு என்பன ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்கள். போலும் என்னும் ஈறு கெட்ட ஒப்பில் போலி தகுதியின்மை தோன்ற நின்றது. கடை திறவாமையாலும் ஓலமிடினும் உணராமையாலும் நாம் போலும் அறிவோம் என்பது பொக்கம் ஆயது; இனிய வாய்ச் சொற்கள் படிறு ஆயின. பொக்கம்—பொய். பொக்கங்களே என்பதில் ஏ பிரிபிலை. எவ்வகை மேம்பட்டாராலும் அறிதற்கரியராயி

ஹும் நன்று ஆவிகட்கருளும் நன்மையைத் திருவுளங்கொண்டு, ஒன்றாய் இருதிறனாய் ஓரைந்தாய் ஐயைந்தாய் மீட்டும் ஐந்தாய் மற்றும் அளவிலாக் கோலங்கொண்டருளுவர் என்பது தோன்ற “அறிவரியான் கோலமும்” என்றார். ஞாலமே முதலியவற்றில் மூன்று ஏகாரங்களும் எண். கோதாட்டுதல்—பாராட்டும் தகுதியில்லாதவரைப் பாராட்டுதல். “உணராய் உணராய்” என்பதில் முன்னையது துயிலெழாமையையும் பின்னையது சொன்னவற்றை அறியாமையையும் உணர்த்தின. காண் முன்னிலை அசை. அண்மை விளியாகிய ஏலக்குழலி என்பது நீ புறக்கோலமும் புறத்திரிய வார்த்தையும் உடையைபன்றி அகத்தன்புடையை அல்ல என்பது தோன்ற நின்றது. ஓலம்—அடைக்கலம் வேண்டுவோர் கூறும் குறிப்புமொழி. “இதுவா” அவாய் நிலையால் வந்தது.

மானே நீ 6.

மானே! நீ நென்னலை நாளைவந் துங்களை
 நானே எழுப்புவன் என்றலும் நாணமே
 போன திசைபகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ?
 வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்
 தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
 வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குள் வாய்திறவாய்
 ஊனே உருகாய் உனக்கே உறுமெமக்கும்
 ஏனோர்க்கும் தங்கோனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்

இ—ள் :— மானே - மானின் பார்வைபோலும் மருண்ட பார்வையையுடைய பெண்ணே! நீ நென்னல் - நீ நேற்றைய தினம், நானே நாளை வந்து உங்களை எழுப்புவன் என்றலும் நாணமே - நானே நாளை தினம் வந்து உங்களைத் துயிலெழுப்புவேன் என்று கூறியதையும் மறந்து நாணமின்றி, போன திசை பகராய் - நீ போன திக்கினையும் புகன்றிலை, இன்னம் புலர்ந்தது இன்றே -

உனக்கு இன்னும் விடியவில்லையோ? வானே நிலனே பிறவே அறிவு அரியான் - வீண்ணுலகத்தவரும் மண்ணுலகத்தவரும் பிறவுலகத்தவரும் அறிதற்கரிய இறைவர், தானே வந்து எம்மைத் தலையளித்து - தாமாகவே வலிய வந்து அளியோங்களைப் பாதுகாத்து, ஆள் கொண்டருளும் வான் வர்கழல் பாடி வந்தோர்க்கு - அடிமை கொண்டருளிய (அவரது) சிறந்த நீண்ட வீரக்கழலணிந்த திருவடிகளைப் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டு வந்தவர்களாகிய எங்களுக்கு, உன் வாய் திறவாய் - உனது வாயைத் திறந்து ஒரு நன்மொழியாவது கூறினாயில்லை, ஊன் உருகாய் - உனது உடல் அன்பினால் உருகப் பெற்றாயில்லை. (இங்ஙனமிருந்தாலும்) உனக்கே உறும் எமக்கும் ஏறோர்க்கும் தம்கோளைப் பாடு - உனக்கு மட்டுமா உன்னிடம் வந்த எங்களுக்கும் ஏனையோர் யாவர்க்கும் தம் தலைவராயுள்ளவரை எங்களுடன் சேர்ந்து புகழ்ந்து பாடுதலாவது செய்வாயாக, எம்பாவாய் - எங்கள் வழி பாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவீ! இவளுக்கு எங்களுடன் சேர்ந்து பாடுந் திறமாவது அருள்செய்வாயாக [எனவேண்டுதல் செய்தலும் எழுந்து வந்த அவளை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டனர்] என்பதாம்.

நென்னலை ஐ சாரியை. நானே தானே என்பவற்றில் சபிரிநிலையும் தோற்றமும்: வானே முதலிய மூன்றிலும் எண்; ஊனே என்பதில் அசை; உனக்கே என்பதில் வினாவும் எண்ணும். என்றலும் என்பதில், என்றல்—என்று கூறிய சொற்களை உணர்த்தியது.

“நானே நானே வந்து உங்களைத் துயில் எழுப்புவேன் என்று நேற்று நீ கூறியதை மறந்து எங்கோ நாணமின்றிப் போய்விட்டாய்; போன திசையையும் புகன்றிலை; எங்களை எழுப்ப வருவதாகக் கூறிய உனக்கு இன்னும் விடியவில்லை; இறைவர் திருவடியைப் பாடி வந்த எங்களுக்கு ஒரு நன்மொழி கூறிலை; உடலுருகிலை; இங்ஙனமிருந்தும் உன்னை விட்டுச் செல்ல எங்கள் தோழமை விடவில்லை; எப்படியிருந்தாலும் எங்களுடன் சேர்ந்து பாடுதலாவது செய்வாயாக; அதனால் எல்லா நன்மைகளும் தாமே வலிய நம்பால் வரும்” என்று அவர்களுக்குச் செவியறி

வுறித்தினர். உனக்கே உறும் என இயைந்து, நின் தன்மைகள் உனக்கே பொருந்துவன என்று வைவது போலக் கூறிவிட்டுப் பின் பாடவருமாறு கேட்பது பெருத்தமாயில்லை.

அன்னே இவையும் 7.

அன்னே! இவையுஞ் சிலவோ! பலஅமரர்
உன்னற் கரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான்
சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
தென்னுளன் னாமுன்னம் தீசேர் மெழுக்கொப்பாய்
என்னுளை என்னரையன் இன்னமுதென் றெல்லோமுஞ்
சொன்னோங்கேள் வெவ்வேறாய் இன்னம் துயிலுதியோ?
வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
என்னே? துயிலின் பரிசேலோ ரெம்பாவாய்!

இ—ள் :— அன்னே - தாயே! இவையும் சிலவோ - உன் னிடத்து நல்லியல்புகளன்றி இத் தீயியல்புகளும் சில வுளவோ? பல அமரர் உன்னற்கும் அரியான் - பலவகைத் தேவர்களும் நினைத்தற்கும் அரியவரும், ஒருவன் - ஒப்பற்ற முழுமுதல்வரும், இரும் சீரான் - பெரிய உண்மைப் புகழையுடையவரும் ஆகிய இறைவரைப் புகழ்ந்து ஊதுகின்ற, சின்னங்கள் கேட்ப - நாகசின்னம் முதலிய துணைக் கருவிகளின் ஒலிகேட்ட அளவில், சிவன் என்று வாய் திறப்பாய் - சிவ சிவ என்று வாய் திறந்து கூறுவாய், தென்னு என்னுமுன்னம் தீசேர் மெழுக்கு ஒப்பாய் - தென்னுடுடைய சிவனே போற்றி என்று எங்களில் ஒருவர் சொல்லிய உடனே தீயிற்பட்ட மெழுக்கு போல் உருகுவாய், (இத்தன்மையுடைய நீ) என் ஆள் ஐ - என் உயிர்த் தலைவராகிய பசுபதி, என் அரையன் - என்னைக் காக்கும் அரசர். இன் அமுது என்று - எனது இனிய அமுதமாயுள்ளவர் என்று பலபடப் புகழ்ந்து, வெவ்வேறாய் எல்லோரும் சொன்னோம் கேள் - தனித்தனியாக நாங்கள் எல்லோரும் பாடினோம் கேட்டிலையோ? இன்னம் துயிலுதியோ - விடிந்த

பின்னும் உறங்குகின்றாயோ? வல் நெஞ்சப் பேதைய்போல்
 வாளகிடத்தி - அன்பில்லாத வலிய இரும்புதரு மனத்தையுடைய
 அறிவில்லாத பேதைப் பெண்கள்போலச் சும்மா கிடக்கின்றாயே.
 துயிலின் பரிசு என்னே - உனது உறக்கத்தின் தன்மையாதோ?
 எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி
 தேவ! பயனின்றிக் கிடக்கும் இவள் பயன்பெற அருள்வா
 யாக [என வேண்டதல் செய்தலும் எழுந்துவந்த அவளை அழைத்
 துக்கொண்டு புறப்பட்டனர்] என்பதாம்.

அன்னே என்பது தம்பின் இளைய மகளிரை அழைக்கும்
 அன்புமொழி. இதற்குமுன் அவளுடைய நற்பண்புகளை அறிந்
 திருந்த தோழியர் இப்போது சொன்னது கேளாமையும் துயிலெ
 ழாமையும் வாளகிடத்தலும் கண்டாராதலின் இவையும்
 சிலவோ என வினவுவாராயினர். உன்னற்கும் என்னும் உம்மை
 தொக்கது. வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் அப்பாற்பட்டவர் என்
 பது கருத்து. ஒருவன்—ஈடும் எடுப்பும் இல்லாதவர். இரும்
 சீரான் பெரும்புகழாளர்; என்றது பொருள்சேர் புகழுடையார்;
 இறைமைக் குணங்களிலராயினாரை உடையரெனக் கருதி ஏனை
 யோர் கூறும் புகழ்போலாகாத பெரும்பொருள்சேர் புகழென்க.
 சின்னம் ஊது கருவி. அவற்றில் இறைவர் புகழ்களை அமைத்து
 ஊதுதலை, “மூவர்கள் முதல்வன் வந்தான்.....தேவர்கள்
 தேவன் வந்தான் என்றன சின்னமெல்லாம்” என்பதிலும்
 காண்க. தென்னு என்பது அடிகள் அருளிய “தென்னுடைய
 சிவனே போற்றி” என்பதைக் குறிக்கும். என்னுமுன்னம் என்
 பது விரைவுபற்றிக் கூறியது; என்ற உடனே என்பது கருத்து.
 என்னுனை என்றது “ஆதிரையாய் ஆளிழலாய்” என அப்பரடி
 கள் அருளிய ஆனுக்கு நிழலாய தலைவர், பசுபதி என்பதைக்
 குறிக்கும். அன்றியும் “என்னுனாய் என்னினல்லால்” என்பது
 கொண்டு என் உயிரிடத்துள்ள தலைவர் எனவும் உரைக்கலாம்.
 கேள் என்பது பின்வரும் வினாக்களினால் கேட்டிடையோ எனப்
 பொருள்படுமாறு அமைந்துள்ளது. “வன் நெஞ்சப் பேதையர்
 போல் வாளகிடத்தி” என்பது “சின்னங்கள் கேட்பச் சிவ
 நென்றே வாய்திற”த்தலும் “தென்னு என்னுமுன்னம் தீசேர்

மெழுகொ"த்தலும் ஆகிய அறிவுடைய பேதைப்பருவப் பெண்ணாகிய நீ அன்பில்லாத அறிவில்லாத மூடப் பெண்கள் போலக் கிடப்பது தகுமோ? என்பது படரின்றது.

கோழி சிலம்ப 8.

கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகெங்கும்
ஏழில் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்கெங்கும்
கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருளை
கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ?
வாழி! ஈ தென்ன உறக்கமோ? வாய்திறவாய்
ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறே?
ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
ஏழைபங் காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய்!

இ—ள் :— கோழி சிலம்ப குருகு எங்கும் சிலம்பும் - கோழிச் சேவல் கூவுதலும் குக்கில் குயில் முதலிய பறவைகள் எவ் வீடங்களிலும் ஒலிசெய்கின்றன, ஏழில் இயம்ப வெண் சங்கு எங்கும் இயம்பும் - நாகசின்னம் ஊதப்பட வெண்மையான சங்குகள் எவ்விடங்களிலும் ஊதப்படுகின்றன, (இவ்விதமாகப் புலரிக்காலம் உணர்த்தப்படுதலும் நாங்கள் எழுந்து) கேழ் இல் பரம்சோதி - ஒப்பில்லாத பேரொளி வடிவினராய இறைவருடைய, கேழ் இல் பரம் கருளை - ஒப்பில்லாத பேரருளையும், கேழ் இல் விழுப்பொருள்கள் - ஒப்பில்லாத சிறந்த உண்மைப் புகழ்களையும், பாடினோம் கேட்டிலையோ - பாடிக்கொண்டு வருகின்றோம் நீ அவற்றைக் கேட்டிலையோ? வாழி ஈது என்ன உறக்கமோ - வாழ்வை (விரும்பித் தொடங்கிய பாவை நோன்பை) உடையவளே! உனது இந்த உறக்கம் எவ்வித உறக்கமோ? வாய் திறவாய் - வாயைத் திறந்து எதிர்மொழி கூறுகின்றாயில்லையே! ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறே - சக்கரப் படையையுடைய திருமால் சிவபெருமாவரிடத்துப் பேரன்புடையர் என்பர் அவரது அன்புடைமையும் உன்னைப்போல உறங்கிக்கொண்டு வாய்திறவாமல் கிடப்பதுதானோ? ஊழி முதல்

வனாய் நின்ற ஒருவனை - உலகத்திற்கு மாப்பேரழிவைச் செய்யும் முதல்வராய் தாம் ஆழியாது நிலைபெற்ற முழுமுதல்வரும், ஏழை பங்காளனையே பாடு - உமைமயம்மையாரை இடப்பாகத்தில் உடையவரும் ஆகிய இறைவரையே எங்களுடன் சேர்ந்து பாடு வாயாக, எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதிதேவீ! இவள் துயிலெழவும் பாடவும் அருள்செய்வாயாக [என வேண்டுகலும் எழுந்து வந்த அவளை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு எல்லோரும் நீர்நிலையை அடைந்தனர்] என்பதாம்.

கோழி சிலம்பல் முதலிய நான்கும் விடியலை உணர்த்துவன. ஏழில் - ஏழு இசைகளுக்கும் ஏழு துணைகளாகிய வீடுகளையுடைய நாகசின்னம். புலரிக்காலத்தில் நாகசின்னம் மட்டும் ஊதப்படுதலையும் சங்கு ஊதப்படுதலையும் பெரிய திருக்கோயில்களில் கேட்கலாம். பரம் சோதியுடைய கருணை பொருள்கள் பாடினோம் என்க. சோதி என்பதில் பண்புத் தற்கிழமையில் வந்த ஆறனுருபு தொக்கது. விழுப்பொருள்—சிறந்த உண்மைப் புகழ். வாழி அண்மை விளி. வாழ்வாயாக என உரைப்பின் “வாழ்ந்து போதிரே” என்பதிற்போல வைவதாகும்; உறக்கமோ வாய்திற வாய் எனப் பின்வரும் வினாக்கள் வாழ்வாயாக என உரைப்பதற்குப் பொருந்தாமை காண்க. அன்றியும் துயிலெழுப்பப்பட்ட முன்னைய ஏழு திருப்பாட்டுக்களிலும் விளி வந்திருத்தலின் இதிலும் இல்லாதிராது. வாழி என்பதை ஈறுகெட்ட வியங்கோளாகக் கொள்ளாது, வாழ்தல் என்னும் தொழிற்பெயரடியாக வந்த இகரவீற்றுப் பெண்பாற் பெயராகக் கொள்க. வாய்திற வாய் என்பதற்கு வாயைத் திறந்து எதிர்மொழி கூறுதி எனவும் உரைக்கலாம்.

ஆழியான் திருமால். அருளாழியானாய் இறைவனிடத்து என உரைப்பது “ஆழியான் நாதன்” என அடிகள் மற்றோரிடத்து அருளியதற்கு மாறாகும் அன்றி, வலிந்து பொருள்கோடலுமாம். திருமால் சிவபக்தியில் சிறந்தவர் என்பதும், அவரது இதயகமலத்தில் இறைவர் சுடராய் உள்ளார் என்பதும் “முதல்வன் வகுத்த மதலை மாடத்து — இடவரை ஊன்றிய கடவுள் பாண்டில் — பள்ளிச் செம்புயல் உள்வீழு துறீஇப் — புத்தேள்

நிவந்த முத்த மாச்சடர்" என இளம்பெருமானடிகள் அருளிய திருவாக்காலறியலாம்.

இனி, "ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாரே" என்ற குறிப்பினால் இத்திருப்பாட்டு சேட்டை என்னும் சத்தியின் திருவாக்காய் சுத்தமாயையைத் தொழிற்படுத்துகின்ற அனந்ததேவநாயனாரை அதிட்டிக்கின்ற வாமை என்னும் சத்தியை நோக்கிக் கூறி, அப்பால் சீகண்டர் வாயிலாகப் பிரகிருதியில் விகிர்தியாகிய ஆன்மதத்துவம் நடத்தற் பொருட்டுத் திருமலைத் தொழிற்படுத்தும் சிவசத்தியை உணர்த்தியதென்பர். ஆகவே இத்திருப்பாட்டில் வாமையும் இதற்கு முன்னுள்ள ஏழு திருப்பாட்டுக்களிலும் முறையே சேட்டை ரௌத்திரி காளி கலவிகரணி பலவிகரணி பலப்பிரமதினி சர்வபூதமணி என்னும் ஏழுவரும் முன்முன் உள்ளவரால் உணர்த்தப்பட்டவராவர். முதற் திருப்பாட்டில் உணர்த்தியவர் இறைவரை விட்டு நீங்காத பராசத்தியால் தூண்டப்பட்டு, சதாசிவமூர்த்தி திருவருளால் ஈசுர தத்துவத்தில் சத்தி மண்டலத்திலுள்ள மனோன்மணி சத்தியேயாவர். இவ்வாறு நவசத்திகள் தொழிற்பட்டுப் பிரபஞ்சம் பஞ்சிகிருத்தியப்படுமாறு கூறப்பட்டதென்பர். இங்ஙனம் தத்துவப்பொருள் கூறுவதற்கு இடந்தந்து நிற்பது "ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாரே" என்னும் இக்குறிப்பே யாகும்.

முன்னைப் பழம்பொருள் 9.

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே!

பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமைப் பெற்றியனே!

உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்

உன்னடியார் தான்பணியோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்கா
அன்னவரே எங்கணவர் ஆவார் அவருகந்து [வோம்

சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்

இன்ன வகையே யெமக்கெங்கோன்! நல்குதியேல்

என்ன குறையும் இலோமேலோ ரெம்பாவாய்.

இ—ள் : முன்னை பழம் பொருட்கும் முன்னை பழம் பொருளே - அநாதியாயுள்ள உயிர் உலகம் ஆகிய பழைய பொருள்களுக்கெல்லாம் முதன்மையான அநாதியாயுள்ள பழம் பொருளாயுள்ளவரே! பின்னை புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியனே - பின்னைய புதிய பொருள்களுக்கும் மீட்டும் அப்புதிய பொருளாந்தன்மையுடையவரே! உன்னை பிரானாக பெற்ற உன் சீர் அடியோம் - இத்தன்மையுடைய தேவரீரைத் தலைவராக அரிதிற் பெற்றுக்கொண்ட பேறுடைய தேவரீரின் சிறந்த தொண்டரோம், உன் அடியார் நாள் பணிவோம் - தேவரீரின் அணுக்கள் தொண்டர்களுடைய திருவடிகளையே வணங்குவோம், ஆங்கு அவர்க்கே பாங்கு ஆவோம் - அவ்வாறே அவர்களுக்கே தோழமையுடையராவோம், அன்னவரே எம் கணவர் ஆவார் - அவர்களே எங்களுக்கு நாயகராகும் தகுதியுடையார், அவர் உகந்து சொன்ன பரிசே தொழும்பாய் பணி செய்வோம் - அவர்கள் மகிழ்ந்து இட்ட கட்டளைப்படியே அடிமையாய்த் தொண்டு செய்வோம், எம்கோள் இன்ன வகையே எமக்கு நல்குதியேல் - எங்கள் தலைவரே! இந்தவிதமான பேறுகளையே எங்களுக்குத் தந்தருளுவீரானால், என்ன குறையும் இலோம் - பின்னர் எவ்வித குறைபாடும் இல்லாதவராவோம், எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவீ! நாங்கள் வேண்டிக்கொண்ட வண்ணம் இறைவர் அருளும்படி முதலில் நீ அருள்புரிவாயாக [என வேண்டதல் செய்தனர்] என்பதாம்.

பாவை நோன்பு நோற்கத் தொடங்கிய கன்லியர் தங்களுள் செய்துகொண்ட ஒழுங்கின்படி தோழியர்களை அவர்கள் வீடுகளில் புலரிக் காலத்திற் போய் துயில் எழுப்பி அழைத்துக் கொண்டு எல்லோரும் சேர்ந்து நீர்நிலையை அடைந்து, தாங்கள் தொடங்கிய நோன்பின் சிறப்பு நோக்கத்தினை இத்திருப்பாட்டில் விண்ணப்பஞ் செய்துள்ளனர். ஒரு கருமத்தைத் தொடங்குவோர் முதலில் சங்கல்பம் செய்து கொள்வதும் அதில் தம் நோக்கத்தைக் கூறுவதும் மரபாகும். அத்தகைய சங்கல்ப முறையில் இத்திருப்பாட்டமைந்துள்ளது.

முன்னைய பின்னைய என்பவற்றில் ஈறு கெட்டது. ஏகாரங்கள் பிரிநிலையும் தேற்றமும். "பழம் பொருட்கும் பழம்

பொருள், புதுமைக்கும் அப்பெற்றியன்” என்னும் இறைவர் இயல்பினை, “புதியரில் புதியன் மூதக்கார்க்கும் மூதக்கவன்” என்னும் கந்தபுராணத்துங் காண்க. “உன்னைப் பிரானாகப் பெற்ற” என்றது கிடைத்தற்கரிய பெரும்பேறு என்பது தோன்ற நின்றது. நல்குதியேல் என்பது நல்கவேண்டும் என்னும் பெருவிருப்பாகிய வேண்டுகோளை உணர்த்தியது. அடியார் என்றது அணுக்கன் தொண்டர்களை.

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் 10.

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
 போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே
 பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்
 வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்
 ஓத உலவா ஒருதோழன் தொண்டருளன்
 கோதில் குலத்தரந்தன் கோயிற்பினுப் பிள்ளைகாள்!
 ஏதவனார்? ஏதவன்பேர்? ஆருற்றார்? ஆரயலார்?
 ஏதவனை பாடும் பரிசேலோ ரெம்பாவாய்!

இ—ள்:— பாதமலர் பாதாளம் ஏழினும் கீழ் சொல் கழிவு - இறைவருடைய திருவடித் தாமரை மலர்கள் அதலம் விதலம் சுதலம் தலாதலம் ரசாதலம் மகாதலம் பாதாளம் என்னும் கீழுலகங்கள் ஏழினுக்கும் அப்பால் கீழே சென்று இவ்வளவின் என்று சொல்லும் சொல்லக் கெட்டாதவை. போதார் புனைமுடியும் எல்லா பொருள்முடிவே - கொன்றை ஆத்தி முதலிய வற்றின் பூமாலைகள் நிறைந்த அழகிய சடைமுடியையுடைய சிரசும் பூலோகம் புவலோகம் சுவலோகம் மகலோகம் சனலோகம் தவலோகம் சத்தியலோகம் என்னும் மேலுலகங்கள் ஏழினுக்கும் அப்பால் மேலே சென்று எல்லாப் பொருள்களுக்கும் முடிவிலுள்ளதே. (இங்ஙனம் எல்லைப்படாத அளவினராயினும் உயிர்களுக்கு அருள்செய்யத் திருவுள்ளங் கொண்டு)

பேதை ஒருபால் - உமையம்மையார் இடப்பாலமைந்த உருவத் திருமேனியும் உடையர், திருமேனி ஒன்றல்லன் - தமது இச்சையால் மேற்கொண்டருளுகின்ற திருமேனிகளும் பலவாக உள்ளவர், வேதம் முதல் வீண்ணேரும் மண்ணும் துதித்தாலும் - வேதா கமங்கள் முதலிய வித்தைகளும் வீண்ணுலகத்தவரும் மண்ணு லகத்தவரும் புகழ்ந்து போற்றினாலும், ஓத உலவா ஒரு தோழன் - போற்றக் குறையாத புகழையுடைய ஒப்பில்லாத தோழராயுள் ளவர், தொண்டர் உள்ள - அன்பால் நினைவும் அடியவர்களது உள்ளக் கமலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவர், கோது இல் குலத்து அரந்தன் கோயில் பிண்பு பிள்ளைகள் - குற்றமில்லாத உயர் வுடைய அந்தத்தைச் செய்பவர்; அவர் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்கோயிலில் அகத்தொண்டு செய்கின்ற பெண்பிள்ளைகளே! (நீவிர் அணுக்கன் தொண்டையீராதலின் அவரியல்பு பெரி தும் அறிதீர். ஆகலின்) அவன் ஊர் ஏது - அவரது ஊர் யாது? அவன் பேர் ஏது - அவரது பெயர் யாது? உற்றீர் ஆர் - அவ ருக்கு உறவினர் யார்? அயலார் ஆர் - உறவினர் அல்லாதார் யார்? அவனைப் பாடும் பரிசு ஏது - அவரைப் புகழ்ந்து பாடும் தன்மை யாது? (எங்களுக்குக் கூறுவீராக) எம்பாவாய் - எங் கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவீ! இறை வரைப் புகழ்ந்து பாடும் பரிசு அருள்வாயாக [என வேண்டு தல் செய்தனர்] என்பதாம்.

இறைவர் கீழும் மேலும் எங்கும் நிறைந்து அப்பாலுமாய் எல்லைப்படாத அளவினர் என்பது முதலிரண்டடிகளில் குறிக்கப்பட்டது. "பேதை ஒருபால்" என்பதுனால் உமையம்மை சமேதராய் அருமையில் எளியவராய் அருளுமாறு கூறப்பட்டது. பேதை ஒருபால் என்னுமிடத்து அவாய்நிலையால், உமையம்மையார் இடப்பால் அமைந்த உருவத் திருமேனியுமுடையர் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. "திருமேனி ஒன்றல்லன்" என்பதன் பொருளை "ஆட்பாலவர்க் கருளும் வண்ணமும் ஆதி மாண்பும் - கேட்பான் புகில் அளவில்லை கிளக்க வேண்டா" என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்காலுமறியலாம். ஒரு தோழன் - ஒப்பில்லாத தோழன்; நண்பன்; ஆப்தன். நாம் அன்பு செய்தற்குரியவர் நமக்கு உய்வு அருளும் பரமாப்

தராகிய இறைவரே. இதனையும் தொண்டருளன் என்பதையும் “என்னில் யாரும் எனக்கினி யாரிலை—என்னி னுமினி யானொரு வன்னுளன்—என்னு ளேயுயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்—கென்னு ளேநிற்கும் இன்னம்ப ரீசனே” என்னும் ஆளுடைய அரசர் திருவாக்கிலு மறியலாம்.

கோயில் பிணப்பிள்ளைகள்: திருக்கோயிலில் திருவலகிடுதல் திருமெழுக்கிடுதல் திருவிளக்கிடுதல் திருமாலை கட்டல் முதலிய அகத் திருத்தொண்டுகளைச் செய்கின்ற பெண்பிள்ளைகள். கோதில் குலத்து பிணப்பிள்ளைகள் எனவும் இயையும். பிண—பெண். இறைவர் வேண்டதல் வேண்டாமை இல்லாதவர் ஆதலால் அவருக்கு உற்றுர் அயலார் யாவரும் ஒரு தன்மையரே “ஊரி லான்குணங் குறியிலான் செயலிலான் உரைக்கும்—போரி லானொரு முன்னிலான் பின்னிலான் பிறிதோர்—சாரி லான்வரல் போக்கிலான் மேலிலான் தனக்கு—நேரி லானுயிர்க் கடவுளாய் என்னுளே நின்றான்” என்னும் கந்தபுராணத் திருவிருத்தம் இங்கே சிந்திக்கத் தக்கது.

மொய்யார் தடம் பொய்கை 11.

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்குமுகே ரென்னக்
கையால் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
ஐயா! வழியடியோம் வாழ்ந்தோம்காண் ஆரழல்போல்
செய்யா! வெண் னீரூடி! செல்வா! சிறுமருங்குல்
மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா!
ஐயா! நீ ஆட்கொண் டருளும் விளையாட்டில்
உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்
எய்யாமல் காப்பாய் எமையேலோ ரெம்பாவாய்!

இ—ள்:— மொய் ஆர் தடம் பொய்கை புக்கு - வலிய வரம் பிணையுடைய இயற்கை நீர்நிலையிற் போய், முகேர் என்ன கையால் குடைந்து குடைந்து - முகேர் என்னும் ஒலிக்குறிப்பு உண்டாகு மாறு கைகளினால் நீரைத் துழாவி முழுகி, உள் கழல் பாடி -

தேவரீரது திருவடிகளைப் புகழ்ந்து பாடி, ஐயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோம் - எம் தந்தையே! வழி வழியாய தொண்டரோம் வாழ்வடைந்தோம், ஆர் அழல் போல் செய்யா - நிறைந்த தீப் பிழம்பு போலச் செந்நிறமுடையவரே! வெண் நீறு ஆடி - திருவெண்ணீற்றினைத் திருமேனி எங்கும் அணிந்தவரே, செல்வா - பேரருட் ரெல்வரே, சிறுமருங்குல் மையார் தடம் கண் மடந்தை மணவாளா - சிறிய இடையையும் மை தீட்டிய கரிய பெரிய கண்களையும் உடைய உமையம்மையாருக்கு நாயகரே! ஐயா - எங்கள் தலைவரே! நீ ஆள் கொண்டருளும் வினையாட்டில் - தேவரீர் அடிமை கொண்டருளுகின்ற திருவினையாடலினால், உய்வார்கள் உய்யும் வகை எல்லாம் உய்ந்து ஒழிந்தோம் - உய்யும் தகுதியுடையார் உய்யும் வகையினெல்லாம் உய்ந்து கதிபெற யாம் மட்டும் தவிர்ந்துள்ளோம், எமை எய்யாமல் காப்பாய் - எங்களை வருந்தாமல் காத்தருள்வீராக, எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவீ! எங்களை எய்யாமல் காப்பாயாக [என வேண்டுகல் செய்தனர்] என்பதாம்.

மொய் ஆர் என்பதற்கு வண்டுகள் மொய்க்கும் எனவும் உரைக்கலாம். பொய்கை மக்களால் ஆக்கப்படாத இயற்கை நீர்நிலை. வாழ்ந்தோம் என்பது இம்மையின்பம் பெற்றமையைக் குறிக்கும். ஆத்திருடி, பிறைகுடி என்பனபோல நீருடி என்பது பெயர். செல்வா என்பதற்கு அந்தமி லின்பத் தழிவில் வீடாகிய செல்வத்தையுடையவரே எனவும் உரைக்கலாம். சர்வ வல்லமை உடைய இறைவர் உயிர்களை ஆட்கொள்வது ஒரு வினையாட்டு என்பதாம். உய்வார்கள் - வீடுபெறடையும் தகுதியுடையவர்கள், உய்ந்து என்பதை உய்ய எனத் திரிக்க. ஒழிந்தோம்—தவிர்ந்தோம். உய்ந்தொழிந்தோம் என்பதற்கு உய்ந்துவிட்டோம் என உரைக்கின், எய்யாமல் காப்பாய் எனல் வேண்டா. "அருளார் அமுதப் பெருங்கடல்வாய் அடியார் எல்லாம் புக்கமுந்த—இருளார் ஆக்கை இது பொறுத்தே எய்த்தேன் கண்டாய் அம்மானே" என்பது முதலாக அடிகள் பல இடங்களில் அடியார்கள் கதி பெற்றமையும் தாம் பெறாமையும் கூறியிருத்தல் காண்க.

ஆர்த்த பிறவி 12

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்தாடும்
 தீர்த்தனற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடும்
 கூத்தனின் வானும் குவலயமும் எல்லோமும்
 காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் வினையாடி
 வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்கலைகள்
 ஆர்ப்பரவம் செய்ய அணிகுழல்மேல் வண்டார்ப்பப்
 பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
 ஏத்தி இருஞ்சுனைநீர் ஆடேலோ ரெம்பாவாய்?

இ—ள் :— ஆர்த்த பிறவி துயர் கெட - நம்மைப் பந்தித்
 துள்ள பிறவித் துன்பங்கள் நீங்கும் வண்ணம், நாம் ஆர்த்து
 ஆடும் தீர்த்தன் - நாம் மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரம் செய்து முழு
 கும் துய நீராயுள்ளவர், நல் தில்லை சிற்றம்பலத்து நீ ஆடும்
 கூத்தன் - நல்ல தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்தில் அங்கையில்
 அனல் ஏந்தி ஆடுகின்ற கூத்தப்பிரானாயுள்ளவர், இவ் வானும்
 குவலயமும் எல்லோமும் - இந்த விண்ணுலகத்தையும் மண்ணுல
 கத்தையும் உயிர்கள் எல்லோமையும், படைத்தும் காத்தும்
 கரந்தும் வினையாடி - உண்டாக்கியும் பாதுகாத்தும் அழித்தும்
 வினையாடுபவர், (இத் தன்மை யுடையவரது) வார்த்தையும்
 பேசி - திருவைந்தெழுத்து மந்திரத்தையும் ஒதி, வளை சிலம்ப -
 கையிலணிந்த வளையல்கள் ஒலிக்கவும், வார்கலைகள் ஆர்ப்பர
 வம் செய்ய - இடையிலணிந்த நீண்ட மேகலைகள் பேரொலி
 செய்யவும், அணிகுழல்மேல் வண்டு ஆர்ப்ப - பூமாலை அணிந்த
 கூந்தலின் மேலுள்ள வண்டுகள் எழுந்து ஒலி செய்யவும்,
 பூ திகழும் பொய்கை குடைந்து - பூக்கள் விளங்குகின்ற பொய்
 கையில் நீரைக் கைகளால் துழாவி, உடையான் பொன்பாதம்
 ஏத்தி - எம்மை உடைய இறைவரின் பொன்போலும் திரு
 வடிகளைப் புகழ்ந்து, இரும் சுனைநீர் ஆடு - மிகுந்த குளிர்ந்த
 நீரில் முழுக்குவோமாக, எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்
 குரிய பாவையாகிய பார்வதிதேவி! நீயும் நீராடியருள்வா
 யாக [எனத் தாம் நீராடுமாறு கூறினர்] என்பதாம்.

ஆர்த்த பிறவி என்பதில் ஆர்த்தல் — கட்டுதல், கரத்தல் — ஓளித்தல்; இங்கே இல்லாமற் செய்தல், விளையாடி என்பதில் இ பெயர்விருதி; நீருடி என்பதிற் போல விளையாடி என்பதில், உரிமைப்பொருளில் வந்த ஆறனுருபு தொக்கது. "வார்த்தை சொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே" என்பதிற் போல இங்கே வார்த்தை என்பது உபதேசிக்கப்பட்ட மகாமந்திரமாகிய திருவைந்தெழுத்தைக் குறித்தது. பொய்கையில் குடைந்து சுணை நீரில் ஆடுவோம் என இரு நீர்நிலைகளில் முழுகுவதாக உரைப்பது பொருந்தாது; குடைதலை முழுகுதல் என்னுது நீரைக் கைகளால் துளாவுவதாகக் கொண்டு, சுணை நீர் என்பதற்கு குளிர்ந்த பொய்கை நீர் என உரைப்பதே பொருந்துவது. என்னை? பொய்கை நீரில் முழுகியவர் பின் அதனை விட்டு மலைநிலத்துள்ள சுணை நீர்க்குச் சென்றாரெனல் ஓவ்வாறு ஆதலின் என்க. ஆடுக என்னும் வியங்கோள் ஈறு கெட்டது; உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மையில் வந்தது.

பைங்குவளைக் கார்மலர் 13

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால்
 அங்கம் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
 தங்கண் மலங்கழுவ வார்வந்து சார்தலினால்
 எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
 பொங்கு மடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்
 சங்கம் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
 கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
 பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்!

இ—ள் :— பைங்குவளை கார் மலரால் - இறைவியின் திருக்கண்கள் போன்று பசிய குவளையின் கரிய பூக்களை உடைமையாலும், செம் கமல பைம் போதால் - இறைவரது திருமுகம் போன்று செந்தாமரையின் குளிர்ந்த பூக்களை உடைமையாலும், அங்கம் குருகு இனத்தால் - இறைவியின் திருக்கைகளில் அணிந்துள்ள வளையல்களாகிய குருகினம் போன்று

அங்கே நீர்ப் பறவைகளாகிய குருகினத்தை உடைமையாலும், பின்னும் அவந்தால் - மேலும் இறைவர் அணிந்துள்ள பாம்புகள் போன்று நீர்ப்பாம்புகளை உடைமையாலும், தங்கண் மலம் கழுவுவார் வந்து சார்தலினால் - தங்கள் அகத்து உயிரின் அழகாகிய ஆணவம் கண்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் நீக்கிக்கொள்ளும் பக்குவமுடையார் இறைவியிடத்தும் இறைவரிடத்தும் வந்து சேர்வதுபோன்று தங்கள் உடலின் புறத்தழுக்கை நீக்கிக்கொள்ள விரும்புவோர் வந்து சேர்தலினாலும், எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்று இசைந்த - எங்கள் தலைவியாகிய உமையம்மையாரையும் தலைவராகிய சிவபெருமானையும் போன்று அமைந்துள்ள, பொங்கு மடுவில் புகுபாய்ந்து பாய்ந்து - நீர் மிகுந்த குளத்தில் உடல் அமுங்கும்படி தாவித் தாவி, நம் சங்கம் சிலம்ப - எம் கைகளிலணிந்த சங்க வளையல்கள் ஒலிக்கவும், சிலம்பு கலந்து ஆர்ப்பு - கால்களிலணிந்த சிலம்புகள் அவ்வொலியோடு கலந் தொலிக்கவும், கொங்கைகள் பொங்க - தனங்கள் பொலிவடையவும், குடையும் புனல் பொங்க - முழுமும் நீர் மேலே எழவும், பங்கய பூம் புனல் பாய்ந்து ஆடு - தாமரைப் பூக்களையுடைய நீரில் குதித்து முழுகுவோமாக, எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக் குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவி! நீயும் நீராடியருள்வாயாக [எனப் பொய்கையை இறைவி இறைவரோடு ஒப்பிட்டுக் கூறினர்] என்பதாம்.

செங்கமலப் பைம்போதை இறைவர் திருக்கண்களுக்கும் ஒப்பிட்டுக் கூறலாம். இறைவிக்கு: அங்கம் கை குருகினம் வளையல்; மடுவுக்கு: அங்கம் குருகினம் அழகிய நீர்ப்பறவை. குருகினம் சொற்சிலேடை. பின்னும் என்பதற்கு பிணைந்து கிடக்கும் எனவும் உரைக்கலாம். அரவம் நீரினுண்டாகும் ஒவியுமாம். அப்பொருளில் அதுவும் சொற்சிலேடையாம்.

இப்படியன்றி மடு இறைவியையும் இறைவரையும் தனித் தனி ஒத்திருப்பதாக உரைத்தல் வலிந்துகோடலாம். நீராடும் கன்னியர் இருவரையுஞ் சேர்த்து வழிபடும் முறைமைக்கும் பொருந்தாது. இறைவியை முற்கூறியது திருவருட் சத்தி பறிந்த பக்குவ நிலையிலேயே சிவப்பேறு உண்டாகும் முறைபற்றி என்க. இங்கேயும் பொங்கு மடு எனவும் பங்கயப் பூம்புனல் எனவும்

கூறியமை கொண்டு இரு நீர்நிலைகளாகக் கொள்வது வலிந்து கோடலாகும்.

காதார் குழை 14.

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கனனாடக்
கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிச்
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோ ரெம்பாவாய்!

குழை
குழை

இ—ள்:— காது ஆர் குழை ஆட - காதுகளில் பொருள்
சிய தோடுகள் ஆடவும், பைம் பூண் கலன் ஆட - மற்றைய
அங்கங்களில் அணிந்த பசிய பொன்னாலான அணிகலன்கள் ஆட
வும், கோதை குழல் ஆட - கூந்தலிலணிந்த மாலையும் கூந்தலு
மாடவும், வண்டின் குழாம் ஆட - மாலையிலும் கூந்தலிலும்
மொய்த்த வண்டின் கூட்டங்கள் எழுந்து ஆடவும், சீத
புனல் ஆடி - குளிர்ச்சி பொருந்திய நீரில் முழுகி, சிற்றம்பலம்
பாடி - தில்லைத்திருச்சிற்றம்பலத்தைப் பாடியும், வேத பொருள்
பாடி - வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருளைப் பாடியும், அப்
பொருள் ஆமாறு பாடி - அம்மெய்ப்பொருளின் உண்மையான தன்
மையைப் பாடியும், சோதி திறம் பாடி - ஒளிவடிவின்ரான
இறைவரின் அருள் திறங்களைப் பாடியும், சூழ் கொன்றை
தார் பாடி - அவர் அணிந்தள்ள திருக்கொன்றை மலர்மாலையைப்
பாடியும், ஆதி திறம் பாடி - அவர் உலகத்திற்கு முதலாயிருக்
குந் தன்மையைப் பாடியும், அந்தம் ஆமாறு பாடி - அவர் உல
கத்திற்கு முடிவாயிருக்குந் தன்மையைப் பாடியும், நம்மை
பேதித்து வளர்த்து எடுத்த - உயிர்களாகிய எங்களை வேறுபடுத்தி
தனு கரண புவன போகங்களைத் தந்து பாதுகாத்து வளர்த்து
மேல்நிலையடையச் செய்த, பெய் வளைதன் பாத திறம் பாடி ஆடு -

வளையலையணிந்த உமையம்மையாருடைய திருவடிகளின் அருள் திறத்தைப் பாடியும் ஆடுவோமாக, எம்பாவாய் - எங்கள் வழி பாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவீ! நீயும் நீராடுவாயாக [என இறைவரையும் இறைவியையும் புகழ்ந்து பாடினர்] என்பதாம்.

“பைம் பூண்கலன்” என்ற அடையினால் மாற்றயர்ந்த பொன்னுலான அணிகலனென்பது பெறப்படும். கோதை குழல் உம்மைத் தொகை. “சீதப் புனலாடி” என்றமையால் முதலில் ஒருமுறை முழுகினமையும், பின்னர் ஆடுக என்றமையால் பின்பு இறைவரையும் இறைவியையும் பலபடப் புகழ்ந்து பாடி மீட்டும் முழுகினமையும் புலப்படும். வேதப் பொருள்—“வேத நான்கினும் மெய்ப்பொருளா”யுள்ள இறைவர். அப்பொருள் ஆமாறு—அம்மெய்ப்பொருளின் உண்மைத் தன்மை. அது சைவாகமங்களாலுணர்த்தப்படுவது. ஆமாறு என்பன ஈறு கெட்டு வந்தன.

நம்மைப் பேதித்து வளர்த்தெடுத்தல் ஆணவமலத்தோடு கேவலநிலையில் கிடந்த உயிர்களாகிய எங்களை வேறுபடுத்தி தனு கரண புவன போகங்களைத் தந்து பாதுகாத்து வளர்த்துச் சகல நிலையில் வைத்து சுத்தமாகிய மேல்நிலையடைச் செய்தல். அது திருவருட் சத்தியின் செயலாதலின் வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை என்றார். பெய்வளை வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன் னொழித் தொகை.

ஓரொருகால் எம்பெருமான் 15.

ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
 சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தம் கனிகூர
 நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்
 பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத் தான்பனி
 பேரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறும் [யாள்
 ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்
 வாரொருவப் பூண்முலையீர்! வாயார நாம்பாடி [தாள்
 ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்!

இ—ள் :— வார் உருவ பூன் முடையீர் - கச்சணிந்த அழகிய அணிகள் பொருந்திய தனங்கனையுடைய பெண்களே! (நம் முள் ஒருத்தி) சித்தம் கனிகூர - மனம் மகிழ்ச்சி மிகவும், நீர் ஒருகால் ஓவா நேடும் தாரை கண் பவிப்ப - ஆனந்தக் கண்ணீர் ஒருபோதும் ஒழியாத நெடிய தாரையாகக் கண்களினின்றும் விடா மழைபோலப் பொழியவும், ஓர் ஒருகால் எம்பெருமான் என்று என்று - அடிக்கடி எம்பெருமான் எம்பெருமான் என்றென்று கூறி, நம் பெருமான் நீர் ஒருகால் வாய் ஓவாள் - எம்பெருமானுடைய சிறந்த புகழை ஒருபோதும் வாய் ஓயாமல் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டே இருக்கின்றான், அனையாள் ஒருகால் பார் வந்து விண்ணை நான் பணியாள் - அத்தன்மையுடையவள் ஒருமுறை பூமியில் வந்து பிறந்தும் முன்னைச் சார்பினும் போலும் இறைவரையேயன்றி மற்றைத்தேவரை மறந்தும் தான் வணங்குகின்றிலள், ஆர் ஒருவர் பேர் அரையற்கு இங்ஙன் பித்து ஆமாறும் - எவராயினும் ஒருவர் தெய்வப் பேரரசராகிய இறைவரிடத்து பைத்தியகாரர் போன்று கொண்டது விடாது தொண்டராமாறும் உளதோ! ஆர் ஒருவர் இவ்வண்ணம் ஆள் கொள்ளும் வித்தகர் - எவர் ஒருவர் இவ்விதமாக அடிமை கொண்டருளும் திறமையுடையவர்! தாள் நாம் வாய் ஆர பாடி - ஓப்புயர்வற்ற அவருடைய திருவடிகளை நாங்கள் வாய் நிறையும்படி புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டு, ஏர் உருவ பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடு - அழகிய தெளிந்த வடிவையுடைய பொலிவாகிய நீரில் குதித்து முழுக்குவோமாக, எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாஸவாகிய பார்வதிதேவி! இப்பெண்மணியின் நிலையினை எங்கட்கும் அருள்வாயாக [எனத் தம்முள் ஒருத்தியின் பத்தித் திறத்தை வியந்து கூறினர்] என்பதாம்.

ஓரொருகால்—அடிக்கடி; இடையிடையே. என்றென்று என்னும் அடுக்கு எம்பெருமான் என்று பலகால் கூறுதலைக் குறித்தது. ஓரொருகாலும் ஓரொருகாலும் என்னும் உம்மைகள். தொக்கன. சீர் வாயோவாமை—புகழ்பாடுதலை விடாமை. “இவையும் சிலவோ” என முன்னர் வந்தவற்றிற் போல ஆமாறும் என்பதிலும் உளதோ என்பது இசையெச்சம். ஆர் முன்னும் கூட்டப்பட்டது.

இத் திருப்பாட்டில் பெண்மணியொருத்தியின் பேரன்பின் திறமும் அவள் அங்ஙனமாகுமாறு ஆட்கொண்ட இறைவர் திற

மும் கூறப்படுகின்றன. அப்பெண்மணி யாவராகலாம் என ஆராயின், ஆளுடைய அடிகள் தம்மையே ஒரு பெண்ணாக மற் றைய கன்வியர்களுடன் சேர்த்து, அவர்கள் கூற்றாகத் தமது வர லாற்றினையே அருளிச் செய்துள்ளனர் என அறியலாம். “முன் னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்” என்னும் ஆளுடைய அரசர் திருத்தாண்டகம் இங்கே நினைவு கூரத்தக்கது.

இதுவன்றி மற்றொரு திருவாசகமும் அடிகளின் வரலாற் றினை வெளிப்படுத்தும் அகச்சான்றாக உள்ளது. அது வருமாறு:

“நீக்கி முன்னெனைத் தன்னொடு நிலாவகை
குரம்பையில் புகப்பெய்து
நோக்கி நுண்ணிய நொடியன சொல்செய்து
நுகமின்றி விளாக்கைத்து
தூக்கி முன்செய்த பொய்யறத் துகளறுத்
தெழுதரு சுடர்ச்சோதி
ஆக்கி ஆண்டுதன் அடியரில் கூட்டிய
அதிசயம் கண்டாமே.”

இ—ள் :— எனை தன்னொடு நிலாவகை முன் நீக்கி - இறை வர் தம்மோடு அணுக்கன் தொண்டனாய் நின்ற என்னை யான் செய்த தவறு காரணமாகத் தம்மோடு நில்லாதவகையில் முத லில் நீக்கி, குரம்பையில் புகப் பெய்து - பூமியில் வந்து உடம் பில் புகுமாறு இட்டுப் பிறப்பித்து, நுகம் இன்றி விளாக் கைத்து - நுகம் முதலிய கருவிகளில்லாமல் உழுவது போலாக, குண்டம் மண்டலம் முதலிய புறக்கருவிகளில்லாமல் (அகக் கரு விகள் கொண்டு) ஞானவதியாகிய நிருவாண தீக்கை செய்து, நோக்கி - நயன தீக்கை செய்து, நொடியன நுண்ணிய சொல் செய்து - சங்கார காரணராய இறைவர் தமது சூக்குமமான திருவைந்தெழுத்தாய நெல்லை நிருவாண தீக்கையால் உழப் பட்ட என் உள்ளத்தில் விதைத்து விளைவித்து, நூக்கி - மந்திரம் பதம் வன்னம் புவனம் தத்துவம் கலை என்னும் வழிகள் (உயிர் கள் போகங்களை அனுபவிக்கும் அத்துவாசுக்கள்) ஆறினையும் பஞ்சகலாசக்கரத்துள் அமைத்து கலாசோதனையாலும் கலாசத் தியாலும் ஆராய்ந்து, முன் செய்த பொய் அற துகள் அறுத்து -

யான் தம்மொடு நிற்கும்போது செய்த பொய்யாகிய தவறு நீங்க பிறவியாலுண்டாய குற்றத்தையும் நீக்கி, எழுநூ கூடர் சோதி ஆக்கி ஆண்டு - எழுகின்ற கதிகளையுயை ஒளிவடிவமாக்கி ஆட்கொண்டு, தன் அடியில் கூட்டிய அநீசயம் கண்டாம் - தம்முடைய அணுக்கன் தொண்டர்களில் சேர்த்து உய்வித்த வியப்பான செயலைக் கண்டோம் என்பதாம்.

அணுக்கன் தொண்டராயுள்ளவரை நீக்குதற்கு அவர் செய்த தவறே காரணமாகும். இவர் செய்த தவறு எங்களுக்கு “தொல்லை இரும்பிறவிச் சூழும் தனை நீக்கி அல்லலறுத் தானந்தம் ஆக்கிய.....திருவாசகமென்னும் தேன்” கிடைப்பதற்கு ஏதுவாயிற்று. ஆளுடைய நம்பிகள் செய்த தவறு திருத்தொண்டத் தொகை வாயிலாகத் திருத்தொண்டர் புராணம் கிடைப்பதற்கு ஏதுவாயினமையுங் காண்க.

குரம்பையில் புகப்பெய்தல் பிறக்கச் செய்தல். விளாக்கைத்தல் உழுதல். “பாழ்ச்செய் விளாவிப் பயனிலியாய்க் கிடப்பேற்கு” என்பதில் விளாவுதலும் உழுதற் பொருளதே. நுகமின்றி உழுது என்பதனால் கருவியின்றிக் காரியஞ் செய்தல் கூறப்பட்டது. இங்கே செய்த காரியம் ஞானவதி நிருவாண திக்கை. சங்கர காரணர் என்னும் பொருளில் இறைவர்க்கு நொடித்தான் என ஒரு திருப்பெயர் உண்டு. “நொடித்தான் மலை” என்பதுங் காண்க. நொடியன நுண்ணிய—இறைவர்க்குரிய குக்கும பஞ்சாக்கரம். அது சிகாராதியானது. சொல்—நெல். உழுது என்றமையால் சொல் செய்து என்றார். தூக்குதல்—ஆராய்தல். அது இங்கே ஆறு அத்துவாக்களும் (வழிகளும்) அமைந்த பஞ்சகலாசக்கர சோதனையையும் சுத்தியையும் குறித்தது.

முன் செய்த பொய்—உத்தரகோச உபதேசத்தில் கேட்பது போன்று கேளாது பொய்த்தமை. நந்திகணத்து அணுக்கன் தொண்டர் ஆயிரவர்க்கு இறைவர் உத்தரகோசம் உபதேசஞ் செய்யும்போது ஒருவர் கேட்பது போன்று கேளாது பொய்த்தனர். அவரே வாதவூரடிகள். இவ்வரலாறு உத்தரகோசமங்கைத் தலபுராணத்துளதென்பர். அவரை இறைவர் ஆட்கொள்ள வரும்போது தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதின்மர்

நந்திகணநாதர்களை உடன் அழைத்து வந்தமையும் இங்கே கரு தத்தக்கது. "குடமுழ நந்திசனை வாசகனாகக் கொண்டார்" என் னும் அப்பரடிகள் திருவாக்கும் சிந்திக்கத்தக்கது.

முன்னிக் கடலை 16.

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்துடையார்

என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையார் இட்டிடையின் மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேல்

பொன்னஞ் சிலம்பில் சிலம்பித் திருப்புருவம்

என்னச் சிலைகுலவி நத்தம்மை ஆளுடையார்

தன்னில் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு

முன்னி அவள்நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே

என்னப் பொழியாய் மழை! ஏலோ ரெம்பாவாய்!

இ—ள் :— மழை - மழை மேகமே! கடலை முன்னி சுருக்கி எழுந்து - நீ கடலைச் சார்ந்து அதன் நீர் குறையும்படி முகந்து கொண்டு மேலே எழுந்து, உடையார் என்ன திகழ்ந்து - எம்மையுடைய இறைவியின் திருமேனி போலாகக் கருநிறமாய் விளங்கி, எம்மை ஆள் உடையார் இட்டு இடையின் மின்னிப் பொலிந்து - எம்மை அடிமையாகவுடைய இறைவியின் சிறிய இடையினது ஒளிபோல மின்னுதல் செய்து பரந்து, எம் பிராட்டி திரு அடிமேல் பொன் அம் சிலம்பில் சிலம்பி - எம் இறைவியின் திருப்பாதங்களிலுள்ள பொன்னாலாய அழகிய சிலம்புகள் ஒலிப்பதுபோலாக முழங்கி, திரு புருவம் என்ன சிலை குலவி - இறைவியின் அழகிய கட்புருவங்கள் போலாக மேற்கு கிழக்கு வானில் விற்களை வளைய இட்டு, நம் தம்மை ஆள் உடையார் தன்னில் பிரிவு இலா எம் கோமான் அன்பர்க்கும் - நம்மை ஆளாகவுடைய இறைவி தம்மைவிட்டுப் பிரிதலில்லாத எம் இறைவரின் அன்பர்களுக்கும், அவள் நமக்கும் - அவ்விறைவி தமது தொண்டைய எங்களுக்கும், முன்னி முன் சுரக்கும் இன் அருள் என்ன பொழியாய் - சார்ந்து நின்று முதலில் சொரிகின்ற இனிய அருளைப் போலாக மழையினைப் பொழிவாயாக, எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதிதேவீ! வேண்டும்போது தப்பாது மழை பொழியும்படி அருள்செய்வாயாக. [என மழையினை வேண்டதல் செய்தனர்] என்பதாம்,

கடலைச் சுருக்குதல்—கடல் நீரைக் குறைத்தல், என்றது முகத்தலால் குறையச் செய்தல். சிலை குலவுதல்—மழை தூறும் போது அதன்மீது காலையிலும் மாலையிலும் வெயில் படுதலால் முறையே மேற்கிலும் கிழக்கிலும் பல நிறமான வில்வடிவம் வளைந்து தோன்றுதல். அன்பர்க்கும் நமக்கும் என்னும் உம்மைகள் தொக்கன. நமக்கும் என்றது கன்னியர் தங்களை. இறை அடியார்க்கும் தன் அடியார்க்கும் இறைவி சார்ந்து நின்று முதலில் செய்யும் அருள், சத்திரிபாதம் எனப்படும். சத்திரிபாதம்—சத்தியின் வீழ்ச்சி; பதிதல். அது அவரவர் நிலைமைக்கேற்ப மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நால்வகைப்படும். திருவருட்சத்தியின் பதிதல், முற்பக்க மதியின் ஒளி வளர்ந்து வளர்ந்து நிறைவெய்த, முற்பக்கத்து இருள் தேய்ந்து தேய்ந்து இலதாகுமாறு போல தான் வளர்ந்து, பரிபாகமடைந்த மல ஆற்றலை முழுவதும் நீக்கி, உயிர்களை இறைவர் திருவடியிற் சேர்த்து உய்விக்கும் என்க. மழை அண்மை விளி.

செங்கணவன் பால் 17.

செங்கணவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதாக
கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருளும் சேவகளை
அங்கண் அரசை அடியோங்கட் காரமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்!

இ—ள்:— செங்கணவன் பால் - செந்தாமரைப் பூங்கண் ணராகிய திருமாலிடத்தும், திசைமுகன்பால் - நான்கு திசைகளிலும் முகங்களை யுடைய பிரமாவிடத்தும், தேவர்கள்பால் - இந்திரன் முதலிய தேவர்களிடத்தும், எங்கும் இல்லாதது ஓர் இன்பம் நம் பாலதாக - மற்று எவர்களிடத்தும் இல்லாததாகிய ஒப்பற்ற இன்பம் நம்மிடத்து உள்ளது ஆகும்படி, கொங்குண் கருங்குழலி நம் தம்மைக் கோதாட்ட - இயல்பாக நறுமணம்

பொருந்திய கரிய கூந்தலையுடைய உமையம்மையார் பாராட்டும் தகுதியில்லாத எளியோமையும் பொருளாகக் கொண்டு பாராட்டி முதலில் அருள்செய்தலும், இங்கு நம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளி - இந்நிலவுலகில் எளியோமுடைய பழங்குடில்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அவ்வம்மையாருடன் வலிய எழுந்தருளி வந்து, செம் கமல போன் பாதம் நந்தருளும் சேவகளை - செந்தாமரைப் பூப்போன்ற அழகிய சிருவடிகளைத் தந்து அருள் செய்கின்ற வீரரும், அங்கண் அரசை - அருட்கண்ணராகிய காவலரும், அடியோங்கட்டு ஆர் அமுதை - அடியோங்களுக்குக் கிடைத்தற்கரிய சாவா மருந்து போன்றவரும், நங்கள் பெருமானை பாடி - எங்கள் தலைவருமாகிய இறைவரைப் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டு, நலம் நீகழ பங்கயப் பூம் புனல் பாய்ந்து ஆடு - இன்பம் மிக்கு விளங்கும்படி தாமரைப் பூக்களையுடைய நீரில் குதித்து முழுகுவோமாக, எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவீ! நீயும் நீராடியருள்வாயாக [என இறைவியின் அருளும் திறமும் இறைவரின் ஆளும் திறமும் கூறினர்] என்பதாம்.

பாலதாக என்னும் வினையெச்சம் ஈறுகெட்டது. பதமினி சாறியிலுதித்த மானிட மகளிரதும் தேவமகளிரதும் உமாபிராட்டியாரதும் கூந்தல்களுக்கு இயல்பாகவே நறுமணம் உண்டு. அதனை, “கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி! காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ—பயிலியது கெழீஇய நட்பில் மயிணியல்—செறியெயிற்றரிவை கூந்தலின்—நறியவும் உளவோ? நீயறியும் பூவே” எனத் திருவாலவாயுடையார் அருளிய குறுந்தொகையானறிக. கொங்குண் கருங்குழவி என்பதை அண்மை விளியாகக் கொள்ளின், நீ நந்தம்மைக் கோதாட்டுதலும் என உரைத்தல் வேண்டும். அதனால் எய்தும் சிறந்த பயன் யாதும் இல்லை. கோதாட்டி என்னும் செய்தெனெச்சத்தைச் செயவெனெச்சமாக்குக. “பந்தனை விரலியும் நீயும் நின்னடியார் பழங்குடில் தோறும் எழுந்தருளிய பரனே!” என அடிகள் மற்றோரிடத்து அருளிச் செய்ததிலும் இறைவி அருள் முதலில் பதிகலும் அவ்விறைவியுடன் இறைவர் வலிய வந்து ஆட்கொள்ளுந் திறமுளதாதல் காண்க.

அண்ணாமலையான் 18.

அண்ணாமலையான் அடிக்கமலம் சென்றிறைஞ்சும்
 விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றூல்போல்
 கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
 தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
 பெண்ணாகி ஆனாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிகேர்
 விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேருகிக்
 கண்ணார் அமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
 பெண்ணே! இப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்!

இ-ள் :— அண்ணாமலையான் அடிக்கமலம் சென்று இறைஞ்சும் - திருவண்ணாமலையின் வடிவத்தையுடைய இறைவரின் திருவடித் தாமரை மலர்களைச் சார்ந்து வணங்குகின்ற, விண்ணோர் முடியின் மணி தொகைவீறு அற்றூல் போல் - விண்ணுலகத்தவர்களின் முடிகளிலுள்ள பலவகை இரத்தினத் தொகுதிகளும் திருவடியின் பேரொளியால் தம் ஒளிப்பொலிவை இழந்தாற்போல, கண் ஆர் இரவி கதிர் வந்து கார்கரப்ப - இறைவரின் வலத்திருக்கண்ணாயமைந்த சூரியனுடைய கதிரொளி வருதலால் இருள் நீங்குதலும், தண் ஆர் ஒளி மழுங்கித் தாரகைகள் அகல - குளிர்ச்சி பொருந்திய ஒளி மழுங்கப் பெற்று நட்சத்திரங்கள் மறைந்து போக, (விடியற்காலம் வந்துவிட்டது; ஆதலால்) பெண்ணே - பெண்பிள்ளையே! பெண் ஆகி ஆண் ஆய் அலி ஆய் பிறங்கு ஒளிசேர் விண் ஆகி மண் ஆகி இத்தனையும் வேருகி - பெண்ணாகியும் ஆணாகியும் அவையிரண்டுமல்லாததாகியும் விளங்குகின்ற ஒளிமண்டலங்கையுடைய விண்ணுலகமாகியும் மண்ணுலகமாகியும் இவை அனைத்தினின்றும் வேருகியும், கண் ஆர் அமுதமும் ஆய் நின்றான் கழல் பாடி - அகக்கண்ணாலும் புறக்கண்ணாலும் பருகும் அமுதமாகியும் நிலைபெற்ற இறைவரின் வீரக்கழல் பொருந்திய திருவடிகளைப் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டு, இப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடு - இந்தப் பொலிவாகிய நீரில் குதித்து முழுகுலோமாக, எம்பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதிதேவீ! நீயும் நீராடியருள்வாயாக

[என எல்லாமாய் அல்லவுமாய் என்கும் நீக்கமற நிற்கும் இறைவர் இயல்பு கூறினர்] என்பதாம்,

அண்ண முடியாத ஒளிமலை வடிவான இறைவர் விண்ணோரின் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி அருள் செய்யுமாறு அண்ணித்துத் திருக்கோலம் காட்டுதலும் வணங்கிய விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகை திருவடிப் பேரொளியால் ஒளி மழுங்கின என்க. வந்தெனெச்சத்தை வரவெனெச்சமாக்குக. அன்றி, கதிர்வந்து காரை நீக்க எலினுமாம். திருவடிப் பேரொளியால் முடிமணித்தொகை ஒளி மழுங்கிக் கிடந்தமை போல இரவி கதிர் வரவால் தாரகைகளும் ஒளி மழுங்கிக் கிடந்தன. தாம் அசை. அகல்தல் இங்கே ஒளி மழுங்கிக் கிடத்தல். தாரகைகள் அகல என்றது விண்மீன் மறையுங் காலமாகிய ஸ்நான சந்தியா வந்தனங்களுக்குரிய காலம் வந்தமையை உணர்த்தியது. அகல பாடி ஆடு என முடிக்க. பெண்ணே எனத் தம்முளொருத்தியை முன்னிலைப்படுத்தி விளித்துக் கூறி, அவளையும் உளப்படுத்தி ஆடுவோமாக என்றனர்,

உங்கையில் பிள்ளை 19.

உங்கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலமென்றங்கப் பழஞ்சொல் புதுக்குமெம் அச்சத்தால் எங்கள் பெருமான்! உனக்கொன்றுரைப்போங்கேள் எங்கொங்கை நின்னன்பர் அல்லார்தோள் சேரற்க எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியும் செய்யற்க கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றும் காணற்க இங்கிப் பரிசே எமக்கெங்கோன்! நல்குதியேல் எங்கெழிலென்? ஞாயி றெமக்கேலோ ரெம்பாவய்!

இ—ள்:— எங்கள் பெருமான்! - எங்கள் தலைவரே! உங்கையில் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்று அங்கு அ பழஞ்சொல் புதுக்கும் எம் அச்சத்தால் - அடைக்கலம் புகுந்து வேண்டுவோர் “நாம் உமது கையிற் பிள்ளைகள், உம்மிடத்தேயே அடைக்கலமாக உள்ளோம்” என்று அங்கே கூறும் அந்தப் பழமொழியைப் புதுப்பித்துத் தேவிரிடத்தும் நாங்கள் கூறுவது தவறாகும் என்

னும் அச்சத்துடனே, உனக்கு ஒன்று உரைப்போம் கேள் - தேவரீருக்கு ஒரு விண்ணப்பம் செய்கின்றோம், அதனைக் கேட்டருளுக, எம் கொங்கை நின் அன்பர் அல்லாந் தோள் சேரற்க - எங்களுடைய தனங்கள் தேவரீருடைய அணுக்கள் தொண்டர்கள் அல்லாதவர்களின் தோள்களைச் சேராதொழிக, எம் கை உனக்கு அல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க - எங்கள் கைகள் தேவரீருக்கன்றி மற்றவருக்கும் எவ்வித தொண்டும் செய்யா தொழிக, எம் கண்கங்குல் பகல் மற்று ஒன்றும் காணற்க - எங்கள் கண்கள் இரவும் பகலும் தேவரீரது திருக்கோலத்தையன்றி வேறென்றையும் காணா தொழிக, எம் கோள்! - எங்கள் இறைவரே! இங்கு இபரிக எமக்கு நல்குதியேல் - இங்கே இத்தன்மையான பேறுக்களை எங்களுக்குத் தந்தருளுவீரானால், எமக்கு ஞாயிறு எங்கு எழில் என் - எங்களுக்குச் சூரியன் கிழக்கிலன்றி வேறு எத்திசையில் உதித்தாலும் வரக் கடவ தீமை யாது? ஒன்றுமில்லையாம், எம் பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவி! நாங்கள் வேண்டிக்கொண்ட வண்ணம் இறைவர் அருளுமாறு உனதருளையும் வேண்டுகின்றோம் [எனத் தம்மை இறைவரிடத்து அடைக்கலமாக ஒப்புவித்தனர்] என்பதாம்.

உன் கையில் என்பது எதுகை நோக்கித் திரிந்தது. தம்மை அடைந்தார் துயர் தீர்ப்பதுவே தலையாயவர்தம் கடனாகும்; ஆயினும் அடைக்கலம் புக்கவர் நாம் 'உன் கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்' என்று கூறிக்கொள்ளும் பழமொழி ஒன்றுண்டு; அதனை இறைவரிடத்துப் புதுப்பித்துக் கூறுதல் தவறாகும்; என்ற அச்சத்துடனே விண்ணப்பஞ் செய்தனர் என்க. கூறும் என்பது அவாய்நிலையால் வந்தது. ஆல் உடனிகழ்ச்சியிப் பொருளில் வந்தது இங்கு இம்மையில். நல்குதியேல் என்பது நல்க வேண்டும் என்னும் வேண்டுவாத் தோன்ற சின்றது. ஞாயிறு எங்கெழில் என் என்பது ஒரு தீமையும் உண்டாகாதென்ற துணிவினை உணர்த்தியது. அதனை,

"வானத் துளங்கிலென்? மண்கம்ப மாக்கிலென்? மால்வரையும்
நானம் துளங்கித் தலைநடு மாறிலென்? தண்கடலுள்
மீனம் படினென்? விரிகடர் விழிலென்? வேலைநடுகண்(டு)
ஊன்மொன் நிலலா ஒருவனுக் காட்பட்ட உத்தமர்க்கே."

என்னும் ஆளுடைய அரசர் திருவாக்கும் வலியுறுத்தும்.

போற்றி அருளுக 20.

போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்

போற்றி அருளுகநின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் ஈசும் இணையடிகள்

போற்றிமால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம்
போற்றியாம் உய்யவாட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றியாம் மார்கழிநீர் ஆடேலோ ரெம்பாவாய்!

இ—ள் :— (எம் கோன் - எங்கள் இறைவரே!) நின் ஆதியாம் பாதமலர் போற்றி அருளுக - உலகத்திற்கு முதலாகவுள்ள தேவரீருடைய திருவடித் தாமரை மலர்கள் எங்களைப் பாதுகாத்தருளுக, நின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள் போற்றி அருளுக - உலகத்திற்கு முடிவாகவுள்ள தேவரீருடைய செவ்விய தளிர்போன்ற திருவடிகள் எங்களைப் பாதுகாத்தருளுக, எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொன்பாதம் போற்றி - எல்லா உயிர்களுக்கும் தனு கரண புலன போகங்களைத் தோற்றுவிக்கின்ற பொன் போலும் திருவடிகள் எங்களைப் பாதுகாத்தருளுக, எல்லா உயிர்க்கும் போகமாம் பூகழல்கள் போற்றி - எல்லா உயிர்களுக்கும் கட்டிய காலம் வரையும் அனுபவங்களை ஊட்டிக் காக்கின்ற பொலிவாகிய வீரக்கழல் அணிந்த திருவடிகள் எங்களைப் பாதுகாத்தருளுக, எல்லா உயிர்க்கும் ஈசும் இணையடிகள் போற்றி - எல்லா உயிர்க்கும் இறுதியைச் செய்கின்ற இரு திருவடிகளும் எங்களைப் பாதுகாத்தருளுக, மாலும் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம் போற்றி - திருமாலும் நான்முகப் பிரமாவும் காணமுடியாத திருவடித் தாமரைப் பூக்கள் எங்களைப் பாதுகாத்தருளுக, யாம் உய்ய ஆள்கொண்டருளும் பொன்மலர்கள் போற்றி - நாங்கள் ஈடேறும் வண்ணம் அடிமை கொண்டருளுகின்ற பொற்றாமரைப் பூப்போலும் திருவடிகள் எங்களைப் பாதுகாத்தருளுக, யாம் ஆடு மார்கழிநீர் போற்றி - நாங்கள் முழுசிப் பாவை நோன்பு நோற்கின்ற இந்த மார்கழிநீர் எங்களைப் பாதுகாத்தருளுக, எம் பாவாய் - எங்கள் வழிபாட்டுக்குரிய பாவையாகிய பார்வதி தேவி! நாங்கள்

வேண்டும் வரங்களைத் தந்து எங்களைப் பாதுகாத்தருள்வாயாக [எனத் தம்மை இறைவர் திருவடிகள் பாதுகாத்தருளுமாறு வேண்டுகல் செய்தனர்] என்பதாம்.

இதற்குமுன் திருப்பாட்டிலுள்ள எங்கோன் என்னும் அண்மை விளி இங்கேயும் வருவிக்கப்பட்டது. முதல் திருப்பாட்டில் தமக்கு ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவர் எனக் கூறப்பட்ட இறைவர் இத் திருப்பாட்டில் முதலிரண்டு அடிகளில் உலகத்திற்கு ஆதியும் அந்தமுமாய் இருக்கின்றனர் எனக் கூறப்பட்டது. "ஆதியும் அந்தமும் ஆயினாருக்கு" என அடிகள் மற்றோரிடத்துக் கூறுதலுங் காண்க. மூன்று முதல் ஏழு முடிவான ஐந்து அடிகளிலும் அவ்விறைவர் உயிர்களின் பொருட்டு படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்து தொழில் களையும் செய்து அந்தமிலின்பத் தழிவில் வீடு அருளுமாறு கூறப்பட்டது. இறுதி அடியில் அம்பாவாடலாகிய மார்கழிநீர் பாவை நோன்பின் பயனை அளித்துப் பாதுகாக்குமாறு கூறப்பட்டது.

முதலிரண்டு அடிகளிலும் போற்றியருளுக என வேண்டிக் கொண்டவாறே மற்றைய ஆறு அடிகளிலும் போற்றி என்பதற்கு பாதுகாத்தருளுக எனப் பொருள் கொள்வதே பொருத்தமாகும். நான்முகனும் என்பதில் உயர்வு சிறப்பு எண்ணும்மை மாலுக்கும் கூட்டப்பட்டது. மாலும் நான்முகனும் காணமாட்டாமை அதிகாரபோக மறைப்பினாலாகும். அதனால் அவ்வடியில் மறைத்தல் கூறப்பட்டமை தெளிவாம். திருமாலும் நான்முகனும் ஆகிய தேவத்தலைவர்களே அதிகாரபோகத்தில் அமிழ்த்திக் காணமாட்டாராயின், மற்றையோர் காணுமாறுளதோ? ஆதலால் அவனருளே கண்ணாகக் காணல் வேண்டும் என்பதாம். யாம் ஆடி மார்கழிநீர் போற்றி எனக்கொண்டு கூட்டுக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

யாழ்ப்பாணம்—காரைநகர்

திருமூலர் திருமரபில் சிவசங்கர சுப்பிரமணிய தேசிகன்

செய்த திருவேம்பாவையுரை

முற்றுப்பெற்றது.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
4	8	இகந்து	இகழ்ந்து
4	31	வந்தது	வந்தன
5	4	ஆர்விகுதி	அர்விகுதி
11	32	அவர்களுக்கு	அவளுக்கு
18	16	ஏதவனை	ஏதவனைப்
23	10	துளாவுவதாக	துழாவுவதாக

ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்.